

II

(Nezakonodajni akti)

UREDBE

DELEGIRANA UREDBA KOMISIJE (EU) 2015/61

z dne 10. oktobra 2014

o dopolnitvi Uredbe (EU) št. 575/2013 Evropskega parlamenta in Sveta v zvezi z zahtevo glede likvidnostnega kritja za kreditne institucije

(Besedilo velja za EGP)

EVROPSKA KOMISIJA JE –

ob upoštevanju Pogodbe o delovanju Evropske unije,

ob upoštevanju Uredbe (EU) št. 575/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o bonitetnih zahtevah za kreditne institucije in investicijska podjetja ter o spremembi Uredbe (EU) št. 648/2012 ⁽¹⁾ in zlasti člena 460 Uredbe,

ob upoštevanju naslednjega:

- (1) V zgodnji „likvidnostni fazi“ finančne krize, ki se je začela leta 2007, so se mnoge kreditne institucije kljub ohranjanju ustrezne ravni kapitala soočale z velikimi težavami, ker niso preudarno upravljale z likvidnostnim tveganjem. Nekatere kreditne institucije so postale preveč odvisne od kratkoročnega financiranja, ki je z začetkom krize hitro presahnilo. Take kreditne institucije so postale ranljive na povečane potrebe po likvidnosti, saj niso imele zadostnih likvidnih sredstev, da bi zadostile zahtevam po dvigu finančnih sredstev (odlivih) v stresnem obdobju. Kreditne institucije so nato morale unovčiti sredstva s hitro razprodajo, ki je ustvarila samospodbujajoče spirhalno padanje cen in pomanjkanje tržnega zaupanja, kar je povzročilo krizo v zvezi s kapitalsko ustreznostjo. Posledično so mnoge kreditne institucije postale preveč odvisne od likvidnosti, ki so jo zagotavljale centralne banke, zato jih je bilo treba rešiti z velikimi finančnimi injekcijami iz javnih sredstev. Tako je postalo očitno, da je treba razviti podrobno zahtevo glede likvidnostnega kritja, katere cilj bi moral biti preprečiti to tveganje tako, da bi kreditne institucije postale manj odvisne od kratkoročnega financiranja in likvidnosti, ki so jo zagotavljale centralne banke, ter bolj odporne na nenadne likvidnostne šoke.
- (2) Člen 412(1) Uredbe (EU) št. 575/2013 uvaja zahtevo glede likvidnostnega kritja za kreditne institucije, ki je v splošnih pojmih izražena kot obveza, da imajo „likvidna sredstva, katerih vsota vrednosti krije likvidnostne odlive, zmanjšane za likvidnostne prilive v stresnih pogojih“. V skladu s členom 460 Uredbe (EU) št. 575/2013 je Komisija pooblaščen, da natančno določi zahtevo glede likvidnostnega kritja in okoliščine, v katerih morajo pristojni organi določiti specifične stopnje prilivov in odливov za kreditne institucije, da zajamejo specifična tveganja, ki so jim izpostavljene. V skladu z uvodno izjavo 101 Uredbe (EU) št. 575/2013 bi morala biti pravila primerljiva s količnikom likvidnostnega kritja iz dokončnega mednarodnega okvira za merjenje, standarde in spremljanje Baselskega odbora za bančni nadzor (v nadaljnjem besedilu: BCBS) ter obenem upoštevati posebnosti Unije in nacionalne posebnosti. Do začetka polne uvedbe zahteve glede likvidnostnega kritja od 1. januarja 2018 bi morale imeti države članice možnost v skladu z nacionalno zakonodajo uporabljati zahtevo glede likvidnostnega kritja v višini do 100 % za kreditne institucije.
- (3) V skladu s standardi glede likvidnosti BCBS bi bilo treba sprejeti pravila, da se opredeli zahteva glede likvidnostnega kritja kot količnik blažilnika kreditne institucije, ki je sestavljen iz „likvidnih sredstev“, in „neto

⁽¹⁾ UL L 176, 27.6.2013, str. 1.

likvidnostnih odlivov“ v stresnem obdobju, ki traja 30 koledarskih dni. „Neto likvidnostni odlivi“ bi se morali izračunati tako, da se likvidnostni prilivi kreditne institucije odštejejo od njenih likvidnostnih odlivov. Količnik likvidnostnega kritja bi bilo treba izraziti kot odstotek in določiti njegovo najmanjšo raven, ki bi ob njegovi polni uvedbi znašala 100 %, kar kaže, da ima kreditna institucija dovolj likvidnih sredstev za kritje svojih neto likvidnostnih odlivov v 30-dnevnem stresnem obdobju. V takem obdobju bi morala biti kreditna institucija sposobna hitro konvertirati svoja likvidna sredstva v denarna sredstva, ne da bi za to uporabila likvidnost centralnih bank ali javna sredstva, zaradi česar bi se lahko njen količnik likvidnostnega kritja začasno zmanjšal pod 100-odstotno raven. Če bi se to zgodilo ali če se pričakuje, da se bo to kadar koli zgodilo, bi morale kreditne institucije izpolnjevati posebne zahteve iz člena 414 Uredbe (EU) št. 575/2013 za hitro ponovno vzpostavitev njihovega količnika likvidnostnega kritja na minimalno raven.

- (4) Za namene likvidnostnih blažilnikov kreditnih institucij bi bilo treba kot „likvidna sredstva“ opredeliti samo prosto prenosljiva sredstva, ki se lahko hitro konvertirajo v denarna sredstva na zasebnih trgih v kratkem časovnem obdobju in brez bistvene izgube vrednosti. Skladno z delom 6 Uredbe (EU) št. 575/2013 in razvrstitvijo likvidnih sredstev v skladu z BCBS bi morala ustrezna pravila razlikovati med sredstvi izjemno visoke likvidnosti in kreditne kakovosti oziroma sredstvi stopnje 1 in sredstvi visoke likvidnosti in kreditne kakovosti oziroma sredstvi stopnje 2. Slednja bi morala biti nadalje razdeljena na sredstva stopnje 2A in sredstva stopnje 2B. Kreditne institucije bi morale imeti blažilnik v obliki ustrezno razpršenih likvidnih sredstev, pri čemer bi se upoštevali njihova relativna likvidnost in kreditna kakovost. V skladu s tem bi morale za vsako stopnjo in podstopnjo veljati posebne zahteve glede odbitkov in limitov splošnega blažilnika, po potrebi pa bi se morale uporabljati različne zahteve glede na stopnjo ali podstopnjo ter kategorije likvidnih sredstev iste stopnje ali podstopnje, njihova strogost pa bi morala naraščati z upadanjem razvrstitve v zvezi z likvidnostjo.
- (5) Za likvidna sredstva bi se morale uporabljati nekatere splošne in operativne zahteve za zagotovitev, da se lahko v kratkem časovnem obdobju konvertirajo v denarna sredstva, pri čemer bi po potrebi veljale nekatere izjeme za določena sredstva stopnje 1. Te zahteve bi morale določati, da za likvidna sredstva ne bi smelo biti ovir, ki bi preprečevale njihovo odtujitev, njihovo vrednotenje bi moralo potekati brez težav in kotirati bi morala na priznanih borzah oziroma bi morala biti predmet trgovanja na aktivnih prodajnih trgih ali trgih repo poslov. Morale bi tudi zagotavljati, da ima služba za upravljanje z likvidnostjo kreditne institucije stalen dostop do njenih likvidnih sredstev in nadzor nad njimi ter da so sredstva, ki sestavljajo likvidnostni blažilnik, ustrezno razpršena. Razpršenost je pomembna za zagotavljanje, da sredstva, ki so ranljiva na skupni dejavnik tveganja, ne ogrozijo zmožnosti kreditne institucije, da hitro unovči likvidna sredstva brez pomembne izgube vrednosti. Kreditne institucije bi morale tudi zagotoviti usklajenost valutne denominacije svojih likvidnih sredstev in neto likvidnostnih odlivov, da preprečijo, da bi presežna valutna neusklajenost ogrozila njihovo zmožnost uporabe likvidnostnega blažilnika za kritje likvidnostnih odlivov v določeni valuti v stresnem obdobju.
- (6) V skladu s priporočili iz poročila Evropskega bančnega organa (EBA) z dne 20. decembra 2013, ki je bilo pripravljeno v skladu s členom 509(3) in (5) Uredbe (EU) št. 575/2013, bi moral biti status stopnje 1 dodeljen vsem vrstam obveznic, ki jih izdajo ali za katere jamčijo enote centralne ravni držav članic in centralne banke, ter obveznicam, ki jih izdajo ali za katere jamčijo nadnacionalne institucije. Kot je navedla EBA, obstajajo trdni argumenti nadzornih organov proti diskriminaciji med različnimi državami članicami, saj bi izključitev nekaterih državnih obveznic iz stopnje 1 ustvarila spodbude za naložbe v druge državne obveznice v Uniji, kar bi povzročilo razdrobljenost notranjega trga in povečalo tveganje medsebojnega širjenja negativnih vplivov v krizi med kreditnimi institucijami in njihovimi državami („vzajemna povezanost bank in držav“). V zvezi s tretjimi državami bi bilo treba status stopnje 1 dodeliti izpostavljenostim do centralnih bank in držav, katerim se dodeli 0-odstotna utež tveganja v skladu s pravili o kreditnem tveganju iz naslova II dela 3 Uredbe (EU) št. 575/2013, kot je določeno v standardu BCBS. Izpostavljenostim do enot regionalne ali lokalne ravni države ter subjektov javnega sektorja bi bilo treba dodeliti status stopnje 1 le, če se obravnavajo kot izpostavljenosti do enot centralne ravni države in če je tej dodeljena 0-odstotna utež tveganja v skladu z istimi pravili o kreditnem tveganju. Isti status bi se moral uporabljati za izpostavljenosti do multilateralnih razvojnih bank in mednarodnih organizacij z 0-odstotno utežjo tveganja. Zaradi izjemno visoke likvidnosti in kreditne kakovosti, ki so ju prikazala navedena sredstva, bi se moralo kreditnim institucijam omogočiti, da jih imajo v svojih blažilnikih v neomejenem obsegu in da za njih ne velja zahteva glede odbitka ali razpršenosti.
- (7) Sredstva, ki jih izdajo kreditne institucije, se večinoma ne bi smela priznati za likvidna sredstva, vendar bi se morala bančna sredstva, za katera jamčijo vlade držav članic, kot so dajalci promocijskih kreditov in kreditodajalci v državni lasti, ter sredstva zasebnih bank z izrecnim državnim jamstvom obravnavati kot sredstva stopnje 1. Slednja so zapuščina finančne krize, ki bi se morala postopoma ukiniti, in tako bi se morala za likvidna sredstva šteti samo bančna sredstva z državnim poroštvom, ki so bila dodeljena ali odobrena pred 30. junijem 2014. Podobno bi se morale kot sredstva stopnje 1 obravnavati tudi nadrejene obveznice, ki jih izdajo nekatere

določene agencije za upravljanje nekaterih držav članic, za katere veljajo iste zahteve, ki se uporabljajo za izpostavljenosti do enot centralne ravni države zadevnih držav članic, vendar le s časovno omejenim učinkom.

- (8) Krite obveznice so dolžniški instrumenti, ki jih izdajo kreditne institucije in so zavarovane s kritnim premoženjem, ki ga običajno sestavljajo hipotekarni krediti ali javni dolg, do katerih imajo vlagatelji v primeru neplačila prednostno terjatev. Dejstvo, da so zavarovane in imajo nekatere dodatne varnostne značilnosti, kot je zaveza izdajatelja, da nadomesti nedonosna sredstva v kritnem premoženju in da ohranja vrednost kritnega premoženja, ki je višja od nominalne vrednosti obveznic (v nadaljnjem besedilu: zahteva glede pokritosti sredstev), je prispevalo k temu, da so krite obveznice donosni instrumenti z razmeroma nizkim tveganjem in da imajo ključno vlogo financiranja na trgih hipotekarnih kreditov večine držav članic. V nekaterih državah članicah obseg izdanih nedospelih kritih obveznic presega obseg nedospelih državnih obveznic. Zlasti nekatere krite obveznice kreditne kakovosti 1 so izkazovale odlično likvidnost v obdobju od 1. januarja 2008 do 30. junija 2012, ki ga je analizirala EBA v svojem poročilu. Kljub temu je EBA predlagala, da se te krite obveznice obravnavajo kot sredstva stopnje 2A, da se uskladijo s standardi BCBS. Vendar je ob upoštevanju zgoraj navedenih dejstev o njihovi kreditni kakovosti, likvidnosti in vlogi na trgih financiranja Unije, primerno, da se te krite obveznice kreditne kakovosti 1 obravnavajo kot sredstva stopnje 1. Da se prepreči presežna koncentracija tveganj, bi morala za krite obveznice kreditne kakovosti 1 v likvidnostnem blažilniku v nasprotju z drugimi sredstvi stopnje 1 veljati 70-odstotna omejitev glede na skupni blažilnik, najmanjši 7-odstotni odbitek in zahteva glede razpršenosti.
- (9) Krite obveznice stopnje kreditne kakovosti 2 bi se morale priznati za sredstva stopnje 2A, za katera veljata ista zgornja meja (40 %) in odbitek (15 %) kot za ostala likvidna sredstva te stopnje. To je mogoče upravičiti na podlagi razpoložljivih tržnih podatkov, ki kažejo, da imajo krite obveznice stopnje kreditne kakovosti 2 višjo likvidnost kot druga primerljiva sredstva stopenj 2A in 2B, kot so na primer listinjeni vrednostni papirji na podlagi hipotekarnih kreditov za stanovanjske nepremičnine (RMBS) kreditne kakovosti 1. Če bi se poleg tega dovolilo, da se te krite obveznice obravnavajo kot primerne za namene likvidnostnega blažilnika, bi to prispevalo k razpršenosti skupine razpoložljivih sredstev znotraj blažilnika in preprečilo neupravičeno diskriminacijo ali učinek prepada med njimi in kritimi obveznicami kreditne kakovosti 1. Vendar je treba upoštevati, da je velik del teh kritih obveznic pridobil stopnjo kreditne kakovosti 2 zaradi znižanja bonitetne ocene centralne ravni držav članic, v katerih je imel izdajatelj sedež. To je odražalo prag za državo, ki je običajno vključen v metodologije bonitetnih agencij in določa, da finančni instrumenti ne smejo imeti bonitetne ocene, višje od določene ravni glede na bonitetno oceno zadevne države. S tem so pravgi za države preprečevali, da bi krite obveznice, izdane v teh državah članicah, dosegle stopnjo kreditne kakovosti 1, ne glede na njihovo dejansko kreditno kakovost, s čimer se je zmanjšala njihova likvidnost v primerjavi z likvidnostjo kritih obveznic podobne kakovosti, izdanih v državah članicah, katerih bonitetna ocena ni bila znižana. Trgi financiranja v Uniji so posledično postali zelo razdrobljeni, kar izpostavlja potrebo, da se najde ustrezna alternativa za zunanje bonitetne ocene, ki so eno od meril v bonitetnih predpisih za razvrščanje likvidnostnega in kreditnega tveganja kritih obveznic in drugih kategorij sredstev. V skladu s členom 39b(1) Uredbe (EU) št. 1060/2009 Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁾ o bonitetnih agencijah mora Komisija do 31. decembra 2015 predložiti poročilo o alternativnih orodjih za bonitetne ocene z namenom, da se do 1. januarja 2020 črtajo vsa sklicevanja na bonitetne ocene v zakonodaji Unije za regulativne namene.
- (10) Za vrednostne papirje s premoženjskim kritjem je EBA v skladu s svojimi empiričnimi ugotovitvami in standardom BCBS priporočila, da se za sredstva stopnje 2B, za katera velja 25-odstotni odbitek, priznajo samo listinjeni vrednostni papirji na podlagi hipotekarnih kreditov za stanovanjske nepremičnine (RMBS) kreditne kakovosti 1. Primerno je, da se tudi to priporočilo ne upošteva v celoti in da se stopnja 2B dodeli tudi nekaterim vrednostnim papirjem s premoženjskim kritjem, ki so krita z drugimi sredstvi. Večji obseg upravičenih podkategorij sredstev bi povečal razpršenost v likvidnostnem blažilniku in olajšal financiranje realnega sektorja gospodarstva. Poleg tega razpoložljivi tržni podatki kažejo majhno korelacijo med vrednostnimi papirji s premoženjskim kritjem in drugimi likvidnimi sredstvi, kot so državne obveznice, zato bi se vzajemna povezanost bank in držav oslabila ter ublažila razdrobljenost notranjega trga. Poleg tega obstajajo dokazi, da vlagatelji v obdobjih finančne nestabilnosti pogosto kopirajo visokokakovostne vrednostne papirje s premoženjskim kritjem s kratko tehtano povprečno življenjsko dobo in visokimi predčasnimi plačili, saj jih lahko hitro konvertirajo v denarna sredstva, poleg tega pa se lahko nanje zanesejo kot na varne vire likvidnosti. To velja zlasti za vrednostne papirje s premoženjskim kritjem, ki so kriti s krediti in zakupi za financiranje motornih vozil (v nadaljnjem

⁽¹⁾ Uredba (ES) št. 1060/2009 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. septembra 2009 o bonitetnih agencijah (UL L 302, 17.11.2009, str. 1).

besedilu: listinjeni vrednostni papirji na podlagi avtomobilskih kreditov), za katere so bili v obdobju 2007–2012 značilni nestanovitnost cen in povprečni razmiki, ki so bili primerljivi z listinjenimi vrednostnimi papirji na podlagi hipotekarnih kreditov za stanovanjske nepremičnine. Nekatere vrste listinjenih vrednostnih papirjev na podlagi potrošniških kreditov, kot so kreditne kartice, so prav tako kazale dobre ravni likvidnosti. Če bi se dovolili vrednostni papirji s premoženjskim kritjem, ki so kriti s sredstvi realnega sektorja gospodarstva, kot so že omenjena sredstva in krediti za MSP, bi to lahko prispevalo h gospodarski rasti, saj bi bilo pozitiven znak za vlagatelje na področju teh sredstev. Zato bi se moralo z ustreznimi pravili za sredstva stopnje 2B priznati vrednostni papirji s premoženjskim kritjem, ki so kriti ne le s stanovanjskimi hipotekarnimi krediti, temveč tudi z avtomobilskimi krediti, potrošniškimi krediti in krediti za MSP. Vendar bi morale za njih veljati določene zahteve glede visoke kakovosti, skladne z merili, ki se uporabljajo za enostavna, pregledna in standardizirana listinjenja v drugi zakonodaji za finančni sektor, da se ohranita celovitost in funkcionalnost likvidnostnega blažilnika. Zlasti za listinjene vrednostne papirje na podlagi hipotekarnih kreditov za stanovanjske nepremičnine bi morale zahteve glede visoke kakovosti vključevati skladnost z določenimi količniki, ki prikazujejo razmerje med vrednostjo kredita in vrednostjo nepremičnine ter kreditom in dohodkom, vendar se navedeni količniki ne bi smeli uporabljati za tovrstne vrednostne papirje, ki so bili izdani pred datumom začetka uporabe zahteve glede likvidnostnega kritja. Da se upošteva nižja likvidnost, ki je bila ugotovljena pri listinjenih vrednostnih papirjih na podlagi potrošniških kreditov in kreditov za MSP v primerjavi z listinjenimi vrednostnimi papirji na podlagi hipotekarnih kreditov za stanovanjske nepremičnine in listinjenimi vrednostnimi papirji na podlagi avtomobilskih kreditov, bi se moral za slednje uporabljati višji odbitek (35 %). Za vse vrednostne papirje s premoženjskim kritjem bi se morala tako kot za druga sredstva stopnje 2B uporabljati 15-odstotna zgornja meja likvidnostnega blažilnika in zahteva glede razpršenosti.

- (11) Pravila v zvezi z razvrstitvijo, zahtevami, zgornjimi mejami in odbitki za preostala sredstva stopenj 2A in 2B bi morala biti tesno usklajena s priporočili BCBS in EBA. Po drugi strani pa bi se morale delnice in enote v kolektivnih naložbenih podjetjih (KNP) obravnavati kot likvidna sredstva iste stopnje in kategorije kot sredstva, na katerih temelji kolektivni podjem.
- (12) Prav tako je primerno, da se pri določanju količnika likvidnostnega kritja upošteva centralizirano upravljanje likvidnosti v združenih mrežah in institucionalnih shemah za zaščito vlog, kadar ima centralna institucija ali organ funkcijo, ki je podobna funkciji centralne banke, saj člani mreže običajno nimajo neposrednega dostopa do slednje. Ustrezna pravila bi zato morala za likvidna sredstva priznati vpogledne vloge, ki jih položijo člani mreže pri centralni instituciji, ter drugo likvidnostno financiranje, ki je na voljo subjektom iz centralne institucije. Vloge, ki se ne štejejo za likvidna sredstva, bi morale imeti prednostne stopnje odliva, ki so dovoljene za vloge za operativne namene.
- (13) Stopnjo odliva za stabilne vloge na drobno bi bilo treba določiti na privzeto stopnjo v višini 5 %, vendar bi se morala omogočiti 3-odstotna ugodnejša stopnja odliva za vse kreditne institucije, ki so povezane s sistemom jamstva za vloge v državi članici, ki izpolnjuje določena stroga merila. Prvič, treba bi bilo upoštevati, kako države članice izvajajo Direktivo 2014/49/EU Evropskega parlamenta in Sveta⁽¹⁾ o sistemih jamstva za vloge. Drugič, sistem države članice bi moral biti skladen s posebnimi zahtevami glede roka za izplačilo, predhodnega financiranja in dostopa do dodatnih finančnih sredstev v primeru, da pride do velikih zahtev po njegovih rezervah. Tretjič, 3-odstotna prednostna stopnja se lahko uporabi, če jo Komisija predhodno odobri, kar pa stori le, če je prepričana, da je sistem jamstva za vloge države članice skladen z zgornjimi merili ter da ni prevladujočih pomislekov v zvezi z delovanjem notranjega trga za vloge na drobno. V vsakem primeru se 3-odstotna prednostna stopnja za stabilne vloge na drobno ne bi smela uporabljati pred 1. januarjem 2019.
- (14) Kreditne institucije bi morale določiti druge vloge na drobno, za katere veljajo višje stopnje odliva. Ustrezna pravila, ki temeljijo na smernicah EBA o vlogah na drobno, za katere veljajo drugačni odlivi, bi morala določati merila za določitev navedenih vlog na drobno na podlagi njihovih posebnih značilnosti, in sicer velikosti celotne vloge, narave vloge, nadomestil, verjetnosti dviga in tega, ali je vlagatelj rezident ali nerezident.
- (15) Ne bi se smelo domnevati, da bodo kreditne institucije vedno prejele likvidnostno podporo od podjetij, ki so del iste skupine ali institucionalne sheme za zaščito vlog, kadar bodo imele težave pri izpolnjevanju svojih plačilnih obveznosti. Vendar bi morali biti v primerih, ko opustitev uporabe količnika likvidnostnega kritja na posamični ravni ni dovoljena v skladu s členom 8 ali 10 Uredbe (EU) št. 575/2013, likvidnostni tokovi med dvema kreditnima institucijama, ki sta del iste skupine ali iste institucionalne sheme za zaščito vlog, načeloma upravičeni do simetričnih stopenj prilivov in odlivov, da se prepreči izguba likvidnosti na notranjem trgu, če so vzpostavljeni vsi potrebni zaščitni ukrepi in samo po predhodni odobritvi sodelujočih pristojnih organov. Do take ugodnejše

⁽¹⁾ Direktiva 2014/49/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. aprila 2014 o sistemih jamstva za vloge (UL L 173, 12.6.2014, str. 149).

obravnavane bi morali biti upravičeni samo čezmejni tokovi, in sicer na podlagi dodatnih objektivnih meril, vključno z nizkim profilom likvidnostnega tveganja ponudnika in prejemnika.

- (16) Da se prepreči, da bi se kreditne institucije za doseganje svojega količnika likvidnostnega kritja zanašale izključno na predvidene prilive in da se zagotovi najmanjša raven deležev likvidnih sredstev, bi bilo treba določiti zgornjo mejo količine prilivov, ki lahko izravnavajo odlive, v višini 75 % celotnih predvidenih odlivov. Vendar bi bilo treba zaradi obstoja specializiranih poslovnih modelov dovoliti nekatera izvzeta pri tej zgornji meji, bodisi v celoti bodisi deloma, da se lahko uporabi načelo sorazmernosti, na podlagi predhodne odobritve pristojnih organov. Ta bi morala vključevati izvzete za tokove znotraj skupine in institucionalne sheme za zaščito vlog ter kreditne institucije, specializirane za pretočno hipotekarno kreditiranje ali zakup in odkup terjatev. Poleg tega bi se moralo kreditnim institucijam, ki so specializirane za financiranje nakupa motornih vozil ali potrošniške kredite, omogočiti, da uporabljajo višjo, 90-odstotno zgornjo mejo. Ta izvzeta bi morala biti na voljo tako na posamični kot konsolidirani ravni, vendar le, če so izpolnjena nekatera merila.
- (17) Količnik likvidnostnega kritja bi se moral uporabljati za kreditne institucije tako na posamični kot konsolidirani podlagi, razen če pristojni organi opustijo uporabo na posamični podlagi v skladu s členom 8 ali 10 Uredbe (EU) št. 575/2013. Pri konsolidaciji podrejenih družb v tretjih državah bi se morale ustrezno upoštevati zahteve glede likvidnostnega kritja, ki veljajo v navedenih državah. V skladu s tem pravila za konsolidacijo v Uniji likvidna sredstva, likvidnostne odlive ali prilive v podrejenih družbah tretjih držav ne bi smela obravnavati ugodneje kot tiste, ki so na voljo v skladu z nacionalno zakonodajo zadevnih tretjih držav.
- (18) V skladu s členom 508(2) Uredbe (EU) št. 575/2013 mora Komisija sozakonodajalcema najpozneje do 31. decembra 2015 poročati, ali in kako bi bilo treba zahtevo glede likvidnostnega kritja iz dela 6 uporabiti pri investicijskih podjetjih. Do začetka veljavnosti te določbe bi morala za investicijska podjetja veljati nacionalna zakonodaja držav članic o zahtevi glede likvidnostnega kritja. Vendar, če so investicijska podjetja del bančnih skupin, bi moral zanje veljati količnik likvidnostnega kritja iz te uredbe na konsolidirani podlagi.
- (19) Kreditne institucije morajo pristojnim organom poročati o zahtevi glede likvidnostnega kritja, kot je podrobno določena v tej uredbi, v skladu s členom 415 Uredbe (EU) št. 575/2013.
- (20) Da se kreditnim institucijam zagotovi dovolj časa za zagotovitev polne skladnosti s podrobno zahtevo glede likvidnostnega kritja, bo uvedena postopoma v skladu s časovnim načrtom iz člena 460(2) Uredbe (EU) št. 575/2013 in se bo od 1. oktobra 2015 z najmanjše vrednosti, in sicer 60 %, postopoma zviševala do 100 % 1. januarja 2018 –

SPREJELA NASLEDNJO UREDBO:

NASLOV I

KOLIČNIK LIKVIDNOSTNEGA KRITJA

Člen 1

Predmet urejanja

Ta uredba določa pravila za podrobno opredelitev zahteve glede likvidnostnega kritja iz člena 412(1) Uredbe (EU) št. 575/2013.

Člen 2

Področje uporabe in uporaba

1. Ta uredba se uporablja za kreditne institucije, za katere velja nadzor v skladu z Direktivo 2013/36/EU Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Direktiva 2013/36/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o dostopu do dejavnosti kreditnih institucij in bonitetnem nadzoru kreditnih institucij in investicijskih podjetij, spremembi Direktive 2002/87/ES in razveljavitvi direktiv 2006/48/ES in 2006/49/ES (UL L 176, 27.6.2013, str. 338).

2. Kreditne institucije zagotavljajo skladnost s to uredbo na posamični podlagi v skladu s členom 6(4) Uredbe (EU) št. 575/2013. Pristojni organi lahko za kreditno institucijo v celoti ali delno opustijo uporabo te uredbe na posamični podlagi v skladu s členom 8 ali 10 Uredbe (EU) št. 575/2013, če so izpolnjeni pogoji, določeni v njej.

3. Če skupino sestavlja ena kreditna institucija ali več kreditnih institucij, nadrejene institucije EU, institucije, ki jih obvladuje nadrejeni finančni holding EU, ali institucije, ki jih obvladuje nadrejeni mešani finančni holding EU, izpolnjujejo obveznosti iz te uredbe na konsolidirani podlagi v skladu s členom 11(3) Uredbe (EU) št. 575/2013 in naslednjimi določbami:

- (a) sredstva v tretji državi, ki izpolnjujejo zahteve iz naslova II in ki jih ima podrejena družba v tretji državi, se ne priznajo za likvidna sredstva za namene konsolidacije, če ne štejejo za likvidna sredstva v skladu z nacionalno zakonodajo tretje države, ki določa zahtevo glede likvidnostnega kritja;
- (b) za likvidnostne odlive v podrejeni družbi v tretji državi, za katere velja nacionalna zakonodaja zadevne tretje države, ki določa zahtevo glede likvidnostnega kritja z višjimi odstotki, kot so odstotki iz naslova III, se uporablja konsolidacija v skladu z višjimi stopnjami, določenimi v nacionalni zakonodaji tretje države;
- (c) za likvidnostne prilive v podrejeni družbi v tretji državi, za katere velja nacionalna zakonodaja zadevne tretje države, ki določa zahtevo glede likvidnostnega kritja z nižjimi odstotki, kot so odstotki iz naslova III, se uporablja konsolidacija v skladu z nižjimi stopnjami, določenimi v nacionalni zakonodaji tretje države;
- (d) za investicijska podjetja znotraj skupine se uporabljata člen 4 te uredbe na konsolidirani podlagi in člen 412 Uredbe (EU) št. 575/2013 v zvezi z opredelitvijo likvidnih sredstev ter likvidnostnih odlivov in prilivov za posamične in konsolidirane namene. Če ni tako določeno v tej točki, se za investicijska podjetja še vedno uporablja podrobna zahteva glede količnika likvidnostnega kritja za investicijska podjetja, kot je določena v nacionalni zakonodaji držav članic, in sicer do specifikacije zahteve glede količnika likvidnostnega kritja v skladu s členom 508 Uredbe (EU) št. 575/2013;
- (e) na konsolidirani ravni se količina prilivov, ki izhajajo iz specializirane kreditne institucije iz odstavkov (3) in (4) člena 33, pripozna samo do količine odlivov, ki izhajajo iz istega podjetja.

Člen 3

Opredelitev pojmov

V tej uredbi se uporabljajo naslednje opredelitve pojmov:

- 1. „sredstva stopnje 1“ so sredstva z izjemno visoko likvidnostjo in kreditno kakovostjo iz drugega pododstavka člena 416(1) Uredbe (EU) št. 575/2013;
- 2. „sredstva stopnje 2“ so sredstva z visoko likvidnostjo in kreditno kakovostjo iz drugega pododstavka člena 416(1) Uredbe (EU) št. 575/2013. Sredstva stopnje 2 so dodatno razdeljena na sredstva stopnje 2A in stopnje 2B v skladu s poglavjem II naslova 2 te uredbe;
- 3. „likvidnostni blažilnik“ je količina likvidnih sredstev, ki jih ima kreditna institucija v skladu z naslovom II te uredbe;
- 4. „valuta poročanja“ je valuta, v kateri se morajo pristojnim organom poročati likvidnostne postavke iz naslovov II in III dela 6 Uredbe (EU) št. 575/2013 v skladu s členom 415 (1) navedene uredbe;
- 5. „zahteva glede pokritosti sredstev“ je razmerje sredstev glede na obveznosti, kot je določeno za namene izboljšanja kreditne kakovosti v zvezi s kritimi obveznicami v skladu z nacionalno zakonodajo države članice ali tretje države;
- 6. „MSP“ so mikro, mala in srednja podjetja, kot so opredeljena v Priporočilu Komisije 2003/361/ES ⁽¹⁾;
- 7. „neto likvidnostni odlivi“ so znesek, ki se izračuna tako, da se likvidnostni prilivi kreditne institucije odštejejo od njenih likvidnostnih odlivov v skladu z naslovom III te uredbe;

⁽¹⁾ Commission Recommendation of 6 May 2003 concerning the definition of micro, small and medium-sized enterprises (UL L 124, 20.5.2003, str. 36).

8. „vloga na drobno“ je obveznost do fizične osebe ali MSP, kadar bi MSP izpolnjevalo pogoje za razvrstitev v kategorijo izpostavljenosti na drobno v skladu s standardiziranim pristopom ali pristopom IRB za kreditno tveganje, ali obveznost do podjetja, ki je upravičeno do obravnave iz člena 153(4) Uredbe (EU) št. 575/2013, kadar skupne vloge takega MSP ali podjetja na ravni skupine ne presegajo milijon EUR;
9. „finančna stranka“ je stranka, ki kot svojo glavno poslovno dejavnost opravlja eno ali več dejavnosti, navedenih v Prilogi I k Direktivi 2013/36/EU, ali je nekaj od naslednjega:
- (a) kreditna institucija,
 - (b) investicijsko podjetje,
 - (c) finančna institucija,
 - (d) subjekt s posebnim namenom pri listinjenju (v nadaljnjem besedilu: SSPE),
 - (e) kolektivni naložbeni podjem (v nadaljnjem besedilu: KNP),
 - (f) zaprt investicijski sklad,
 - (g) zavarovalnica,
 - (h) pozavarovalnica,
 - (i) finančni holding ali mešani finančni holding;
10. „osebno investicijsko podjetje“ je podjetje ali sklad, čigar lastnik oziroma upravičenec je fizična oseba ali skupina tesno povezanih fizičnih oseb, ki je bila ustanovljena izključno za upravljanje premoženja lastnikov in ki ne opravlja drugih poslovnih, industrijskih ali strokovnih dejavnosti. Namen osebnega investicijskega podjetja lahko vključuje druge pomožne dejavnosti, kot so ločevanje sredstev lastnikov od sredstev podjetja, olajševanje prenosa sredstev v okviru družine ali preprečevanje ločitve sredstev po smrti družinskega člana, če so te dejavnosti povezane z glavnim namenom, ki je upravljanje premoženja lastnikov;
11. „stresne razmere“ so nenadno ali veliko poslabšanje kapitalske ustreznosti ali likvidnostnega položaja kreditne institucije zaradi spremembe razmer na trgu ali idiosinkratičnih dejavnikov, ki lahko povzročijo veliko tveganje, da kreditna institucija ne bo mogla izpolniti svojih obveznosti, ko zapadejo v naslednjih 30 koledarskih dneh;
12. „kreditni za povečanje trgovalnega portfelja“ so zavarovani krediti, odobreni strankam z namenom prevzema trgovalne pozicije s finančnim vzvodom.

Člen 4

Količnik likvidnostnega kritja

1. Podrobna zahteva glede likvidnostnega kritja v skladu s členom 412(1) Uredbe (EU) št. 575/2013 je enaka količniku likvidnostnega blažilnika kreditne institucije in njenih neto likvidnostnih odlivov v stresnem obdobju, ki traja 30 koledarskih dni, ter se izrazi kot odstotek. Kreditne institucije svoj količnik likvidnostnega kritja izračunajo v skladu z naslednjo formulo:

$$\frac{\text{likvidnostni blažilnik}}{\text{neto likvidnostni odlivi v stresnem obdobju, ki traja 30 koledarskih dni}} = \text{količnik likvidnostnega kritja (v \%)}$$

2. Kreditne institucije ohranjajo količnik likvidnostnega kritja, ki znaša vsaj 100 %.
3. Z odstopanjem od odstavka 2 lahko kreditne institucije unovčijo svoja likvidna sredstva za kritje svojih neto likvidnostnih odlivov v stresnih obdobjih, tudi če taka raba likvidnih sredstev povzroči, da je njihov količnik likvidnostnega kritja v teh obdobjih nižji od 100 %.
4. Če se je količnik likvidnostnega kritja kreditne institucije kadar koli zmanjšal na manj kot 100 % oziroma se lahko tako zmanjšanje razumno pričakuje, velja zahteva iz člena 414 Uredbe (EU) št. 575/2013. Dokler se količnik likvidnostnega kritja ponovno ne vzpostavi na raven iz odstavka 2, kreditna institucija o količniku likvidnostnega kritja poroča pristojnemu organu v skladu z Izvedbeno uredbo Komisije (EU) št. 680/2014 ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Izvedbena uredba Komisije (EU) št. 680/2014 z dne 16. aprila 2014 o določitvi izvedbenih tehničnih standardov v zvezi z nadzorniškimi poročanjem institucij v skladu z Uredbo (EU) št. 575/2013 Evropskega parlamenta in Sveta (UL L 191, 28.6.2014, str. 1).

5. Kreditne institucije izračunajo in spremljajo svoj količnik likvidnostnega kritja v valuti poročanja in vsaki valuti, za katero velja ločeno poročanje v skladu s členom 415(2) Uredbe (EU) št. 575/2013, ter obveznosti v valuti poročanja. Kreditne institucije poročajo o količniku likvidnostnega kritja pristojnim organom v skladu z Izvedbeno uredbo Komisije (EU) št. 680/2014.

Člen 5

Stresni scenariji za namene količnika likvidnostnega kritja

Naslednji scenariji se lahko obravnavajo kot kazalniki okoliščin, v katerih se lahko šteje, da je kreditna institucija v stresnih razmerah:

- (a) odliv velikega deleža njenih vlog na drobno;
- (b) delna ali popolna izguba zmožnosti nezavarovanega grosističnega financiranja, vključno z vlogami pri mednarodnih finančnih subjektih in drugimi viri pogojnega financiranja, kot so odobrene ali neodobrene likvidnostne ali kreditne linije;
- (c) delna ali popolna izguba zavarovanega kratkoročnega financiranja;
- (d) dodatni likvidnostni odlivi, ki so posledica znižanja bonitetne ocene za do tri stopnje;
- (e) večja nestanovitnost trga, ki vpliva na vrednost zavarovanja s premoženjem ali njegovo kakovost oziroma ki ustvari potrebe po dodatnem zavarovanju s premoženjem;
- (f) nenačrtovana črpanja okvirnih likvidnostnih kreditov ali okvirnih kreditov;
- (g) morebitna obveznost v zvezi s povratnim odkupom dolga ali izpolnjevanjem nepogodbenih obveznosti.

NASLOV II

LIKVIDNOSTNI BLAŽILNIK

POGLAVJE 1

Splošne določbe

Člen 6

Sestava likvidnostnega blažilnika

Da so likvidna sredstva lahko del likvidnostnega blažilnika kreditne institucije, morajo izpolnjevati vse naslednje zahteve:

- (a) splošne zahteve iz člena 7;
- (b) operativne zahteve iz člena 8;
- (c) zadevna merila primernosti za njihovo razvrstitev kot sredstva stopnje 1 ali stopnje 2 v skladu s poglavjem 2.

Člen 7

Splošne zahteve za likvidna sredstva

1. Sredstva kreditne institucije morajo biti skladna z odstavki 2–6, da se štejejo za likvidna sredstva.
2. Sredstva so premoženje, pravice, upravičenja ali deleži, ki jih ima kreditna institucija in ki niso obremenjeni. Za te namene se šteje, da sredstva niso obremenjena, če za kreditno institucijo ne veljajo nobene pravne, pogodbene, regulativne ali druge omejitve, ki bi ji preprečevale unovčitev, prodajo, prenos, dodelitev ali na splošno odtujitev takih sredstev z dokončno prodajo na aktivnih trgih ali z repo poslom v naslednjih 30 koledarskih dneh. Za neobremenjena sredstva se štejejo naslednja sredstva:
 - (a) sredstva, vključena v skupino, ki so na voljo za takojšno uporabo kot zavarovanje s premoženjem za pridobitev dodatnega financiranja na podlagi odobrenih kreditnih linij, ki jih ima na voljo kreditna institucija, ki pa še niso financirane. To vključuje sredstva, ki jih ima kreditna institucija pri kreditni instituciji v združni mreži ali institucionalni shemi za zaščito vlog. Kreditne institucije predpostavljajo, da so sredstva v skupini obremenjena, da se poveča likvidnost na podlagi razvrstitve likvidnosti iz poglavja 2, pri čemer začnejo s sredstvi, ki niso primerna za likvidnostni blažilnik;
 - (b) sredstva, ki jih je kreditna institucija prejela kot zavarovanje s premoženjem za namene zmanjševanja kreditnega tveganja pri repo poslih ali financiranja z vrednostnimi papirji, ter ki jih kreditna institucija lahko odtuji.

3. Sredstev ne izdajo sama kreditna institucija, njena nadrejena oseba, ki ni subjekt javnega sektorja, ki ni kreditna institucija, njena podrejena družba ali druga podrejena družba nadrejene osebe ali subjekt s posebnim namenom pri listinjenju, s katerim ima kreditna institucija tesne povezave.

4. Sredstev ne izda:

(a) druga kreditna institucija, razen če je izdajatelj subjekt javnega sektorja iz točke (c) člena 10(1) in točk (a) in (b) člena 11(1), če je sredstvo krita obveznica iz točke (f) člena 10(1) ter točk (c) in (d) člena 11(1) ali če sredstvo spada v kategorijo, ki je opisana v točki (e) člena 10(1);

(b) investicijsko podjetje;

(c) zavarovalnica;

(d) pozavarovalnica;

(e) finančni holding;

(f) mešani finančni holding;

(g) kateri koli drug subjekt, ki opravlja eno ali več dejavnosti, navedenih v Prilogi I k Direktivi 2013/36/EU. Za namene tega člena se za SSPE šteje, da ne spadajo med subjekte iz te točke.

5. Vrednost sredstev se lahko določi na podlagi zelo razširjenih in zlahka dostopnih tržnih cen. Ob odsotnosti tržnih cen se vrednost sredstev lahko določi na podlagi formule, ki jo je enostavno izračunati in ki uporablja javno dostopne vhodne podatke ter ni zelo odvisna od velikih predpostavk.

6. Sredstva kotirajo na priznani borzi ali se z njimi trguje na podlagi dokončne prodaje na aktivnih trgih ali z enostavnim repo poslom na splošno sprejetih trgih repo poslov. Ta merila se ocenijo za vsak trg posebej. Sredstva, sprejeta v trgovanje na organiziranem mestu, ki ni priznana borza, bodisi v državi članici bodisi v tretji državi, se štejejo za likvidna samo, kadar je mesto trgovanja aktiven in večji trg za dokončno prodajo sredstev. Kreditna institucija upošteva naslednja najmanjša merila, s katerimi oceni, ali je mesto trgovanja aktiven in večji trg za namene tega odstavka:

(a) pretekle dokaze o obsegu in razvitosti trga, kot ju dokazujejo majhni razmiki med nakupno in prodajno ceno, velik obseg trgovanja ter veliko število raznolikih udeležencev na trgu;

(b) prisotnost zanesljive tržne infrastrukture.

7. Zahteve iz odstavkov 5 in 6 ne veljajo za:

(a) bankovce in kovance iz točke (a) člena 10(1);

(b) izpostavljenosti do centralnih bank iz točk (b) in (d) člena 10(1) ter točke (b) člena 11(1);

(c) odobrene okvirne likvidnostne kredite z omejenim dostopom iz točke (d) člena 12(1);

(d) vloge ter drugo financiranje v združenih mrežah in institucionalnih shemah za zaščito vlog iz člena 16.

Člen 8

Operativne zahteve

1. Kreditne institucije imajo vzpostavljene politike in limite za zagotavljanje, da deleži likvidnih sredstev, ki sestavljajo njihov likvidnostni blažilnik, vedno ostanejo ustrezno razpršeni. Za te namene kreditne institucije upoštevajo raven razpršenosti med različnimi kategorijami likvidnih sredstev in znotraj iste kategorije likvidnih sredstev iz poglavja 2 tega naslova ter druge relevantne dejavnike v zvezi z razpršenostjo, kot so vrste izdajateljev, nasprotna stranke ali geografska lokacija navedenih izdajateljev in nasprotnih strank.

Pristojni organi lahko uvedejo posebne omejitve ali zahteve glede imetij likvidnih sredstev kreditne institucije, da se zagotovi skladnost z zahtevo iz tega odstavka. Vendar taka omejitev ali zahteva ne velja za:

(a) naslednje kategorije sredstev stopnje 1:

(i) bankovce in kovance iz člena 10(1)(a);

(ii) izpostavljenosti do centralnih bank iz členov 10(1)(b) in (d);

- (iii) sredstva, ki predstavljajo terjatve do multilateralnih razvojnih bank in mednarodnih organizacij ali terjatve, za katere te jamčijo, iz člena 10(1)(g);
- (b) kategorije sredstev stopnje 1, ki predstavljajo terjatve do enot centralne, regionalne ali lokalne ravni države ali subjektov javnega sektorja ali terjatve, za katere te jamčijo, iz členov 10(1)(c) in (d), če ima kreditna institucija ustrezna sredstva za kritje neto likvidnostnih odlivov v stresnih razmerah v valuti države članice ali tretje države ali če sredstva izdajo enote centralne, regionalne ali lokalne ravni države ali subjekti javnega sektorja matične države članice kreditne institucije;
- (c) odobrene okvirne likvidnostne kredite z omejenim dostopom iz točke (d) člena 12(1).

2. Kreditne institucije imajo neposreden dostop do svojih imetij likvidnih sredstev ter jih lahko z dokončno prodajo ali repo poslom unovčijo kadar koli v stresnem obdobju, ki traja 30 koledarskih dni, na splošno sprejetih trgih repo poslov. Kreditna institucija ima lahek in hiter dostop do likvidnih sredstev, če ni pravnih ali praktičnih ovir za njeno zmožnost, da tako sredstvo pravočasno unovči.

Sredstva, ki se uporabljajo za izboljšanje kreditne kakovosti v strukturiranih poslih ali za kritje operativnih stroškov kreditnih institucij, se ne štejejo za sredstva, do katerih ima kreditna institucija lahek in hiter dostop.

Sredstva, ki se držijo v tretji državi, v kateri obstajajo omejitve v zvezi z njihovo prosto prenosljivostjo, se štejejo za lahko in hitro dostopna le, če kreditna institucija uporablja ta sredstva za kritje svojih likvidnostnih odlivov v navedeni tretji državi. Sredstva v nekonvertibilni valuti se štejejo za lahko in hitro dostopna le, če kreditna institucija uporablja ta sredstva za kritje svojih likvidnostnih odlivov v navedeni valuti.

3. Kreditne institucije zagotovijo, da njihova likvidna sredstva nadzoruje posebna služba za upravljanje z likvidnostjo v kreditni instituciji. Izpolnjevanje te zahteve se pristojnemu organu dokaže na enega od naslednjih načinov:

- (a) likvidna sredstva se uvrstijo v ločeno skupino, ki jo neposredno upravlja služba za upravljanje z likvidnostjo z izključnim namenom, da jih uporabi kot vir rezervnih finančnih sredstev, vključno med stresnimi obdobji;
- (b) vzpostavijo se notranji sistemi in kontrole, s katerimi se službi za upravljanje z likvidnostjo podeli dejanski operativni nadzor, da lahko unovči imetja likvidnih sredstev kadar koli v stresnem obdobju, ki traja 30 koledarskih dni, in za dostop do rezervnih finančnih sredstev, ne da bi to bilo neposredno v nasprotju s kakršnimi koli poslovnimi strategijami ali strategijami za upravljanje tveganja. Zlasti se v likvidnostni blažilnik ne vključijo sredstva, katerih prodaja bi v stresnem obdobju, ki traja 30 koledarskih dni, brez njihove nadomestitve privedla do ukinitve varovanja pred tveganjem, kar bi ustvarilo odprto pozicijo tveganja, ki bi presegla notranje omejitve kreditne institucije;
- (c) uporabi se kombinacija možnosti (a) in (b), če pristojni organ meni, da je taka kombinacija sprejemljiva.

4. Kreditne institucije redno in vsaj enkrat letno unovčijo dovolj reprezentativen vzorec svojih deležev likvidnih sredstev z dokončno prodajo ali enostavnim repo poslom na splošno sprejetem trgu repo poslov. Kreditne institucije razvijejo strategije za odtujitev vzorcev likvidnih sredstev, ki so primerni za:

- (a) testiranje dostopa do trga za navedena sredstva ter njihove uporabnosti;
- (b) preverjanje, ali so procesi kreditne institucije za pravočasno unovčitev sredstev učinkoviti;
- (c) čim večje zmanjševanje tveganja, da se na trgu unovčitev sredstev kreditne institucije med stresnimi obdobji dojema negativno.

Zahteva iz prvega pododstavka ne velja za sredstva stopnje 1 iz člena 10, ki niso izjemno visokokakovostne krite obveznice, odobrene okvirne likvidnostne kredite z omejenim dostopom iz pododstavka (d) člena 12(1) ali vloge in drugo likvidnostno financiranje v zadružnih mrežah in institucionalnih shemah za zaščito vlog iz člena 16.

5. Zahteva iz odstavka 2 kreditnim institucijam ne preprečuje varovanja pred tržnim tveganjem, ki je povezano z njihovimi likvidnimi sredstvi, če so izpolnjeni naslednji pogoji:

- (a) kreditna institucija vzpostavi ustrezne notranje dogovore v skladu z odstavkoma 2 in 3 za zagotavljanje, da so navedena sredstva še naprej lahko in hitro dostopna in pod nadzorom službe za upravljanje z likvidnostjo;
- (b) neto likvidnostni odlivi in prilivi, ki nastanejo zaradi predčasne ukinitve varovanja pred tveganjem, se upoštevajo pri vrednotenju relevantnih sredstev v skladu s členom 9.

6. Kreditne institucije zagotovijo, da je valutna denominacija njihovih likvidnih sredstev usklajena z razporeditvijo njihovih neto likvidnostnih odlivov po valutah. Vendar lahko pristojni organi od kreditnih institucij po potrebi zahtevajo, da omejijo valutno neusklajenost z določitvijo limitov za delež neto likvidnostnih odlivov v določeni valuti, ki se lahko v stresnem obdobju pokrije z deležem likvidnih sredstev, ki niso denominirana v navedeni valuti. Taka omejitev se lahko uporablja samo za valuto poročanja ali valuto, za katero velja ločeno poročanje v skladu s členom 415(2) Uredbe (EU) št. 575/2013. Pri določanju stopnje morebitne omejitve glede valutne neusklajenosti, ki se lahko uporablja v skladu s tem odstavkom, pristojni organi upoštevajo vsaj:

- (a) ali ima kreditna institucija zmožnost, da:
 - (i) uporabi likvidna sredstva za ustvarjanje likvidnosti v valuti in jurisdikciji, iz katere izhajajo neto likvidnostni odlivi;
 - (ii) izvede valutne zamenjave in zbere finančna sredstva na trgih tujih valut v stresnih pogojih, ki so skladni s stresnim obdobjem, ki traja 30 koledarskih dni, iz člena 4;
 - (iii) prenese likvidnostni presežek iz ene valute v drugo ter med jurisdikcijami in pravnimi osebami znotraj njene skupine v stresnih pogojih, ki so skladni s stresnim obdobjem, ki traja 30 koledarskih dni, iz člena 4;
- (b) učinek nenadnih, negativnih gibanj menjalnega tečaja na obstoječe pozicije z valutno neusklajenostjo in učinkovitost vseh vzpostavljenih varovanj pred tveganjem v tuji valuti.

Za vse omejitve valutne neusklajenosti, naložene v skladu s tem odstavkom, se šteje, da pomenijo posebno zahtevo glede likvidnosti iz člena 105 Direktive 2013/36/EU.

Člen 9

Vrednotenje likvidnih sredstev

Kreditna institucija za namene izračuna svojega količnika likvidnostnega kritja uporablja tržno vrednost svojih likvidnih sredstev. Tržna vrednost likvidnih sredstev se po potrebi zmanjša v skladu z odbitki iz poglavja 2 in člena 8(5)(b).

POGLAVJE 2

Likvidna sredstva

Člen 10

Sredstva stopnje 1

1. Sredstva stopnje 1 vključujejo samo sredstva, ki spadajo v eno ali več naslednjih kategorij in v vsakem primeru izpolnjujejo merila primernosti, ki so določena v tej uredbi:

- (a) kovanci in bankovci;
- (b) naslednje izpostavljenosti do centralnih bank:
 - (i) sredstva, ki predstavljajo terjatve do Evropske centralne banke (ECB) ali centralne banke države članice ali terjatve, za katere ta institucija jamči;
 - (ii) sredstva, ki predstavljajo terjatve do centralnih bank tretjih držav ali terjatve, za katere te centralne banke jamčijo, če je bila izpostavljenostim do centralne banke ali enot centralne ravni države dodeljena bonitetna ocena imenovane zunanje bonitetne agencije (v nadaljnjem besedilu: ECAI) vsaj kreditne kakovosti 1 v skladu s členom 114(2) Uredbe (EU) št. 575/2013;
 - (iii) rezerve, ki jih ima kreditna institucija v centralni banki iz točk (i) in (ii), če lahko kreditna institucija dvigne take rezerve kadar koli v stresnih obdobjih in če so bili pogoji za tak dvig določeni v sporazumu med zadevnim pristojnim organom in ECB ali centralno banko;
- (c) sredstva, ki predstavljajo terjatve do naslednjih enot centralne, regionalne ali lokalne ravni države ali subjektov javnega sektorja ali terjatve, za katere ti jamčijo:
 - (i) centralne ravni države članice;
 - (ii) centralne ravni tretje države, če ji je imenovana ECAI dodelila bonitetno oceno vsaj kreditne kakovosti 1 v skladu s členom 114(2) Uredbe (EU) št. 575/2013;

- (iii) regionalne ali lokalne ravni države članice, če se obravnavajo kot izpostavljenosti do enot centralne ravni države članice v skladu s členom 115(2) Uredbe (EU) št. 575/2013;
 - (iv) regionalne ali lokalne ravni tretje države, ki so vrste iz točke (ii), če se obravnavajo kot izpostavljenosti do enot centralne ravni tretje države v skladu s členom 115(4) Uredbe (EU) št. 575/2013;
 - (v) subjektov javnega sektorja, če se obravnavajo kot izpostavljenosti do enot centralne ravni države članice ali ene od enot regionalne ali lokalne ravni iz točke (iii) v skladu z odstavkom 4 člena 116 Uredbe (EU) št. 575/2013;
- (d) sredstva, ki predstavljajo terjatve do enot centralne ravni države ali centralne banke tretje države ali terjatve, za katere ta jamči, ki jim ni bila dodeljena bonitetna ocena ECAI kreditne kakovosti 1 v skladu s členom 114(2) Uredbe (EU) št. 575/2013, če v takem primeru kreditna institucija sredstva prizna za sredstva stopnje 1 samo za kritje neto likvidnostnih odливov v stresnih razmerah, ki so nastali v tisti valuti, v kateri so sredstva denominirana.
- Če sredstva niso denominirana v nacionalni valuti tretje države, lahko kreditna institucija sredstva prizna za sredstva stopnje 1 samo do zneska neto likvidnostnih odливov kreditne institucije v stresnih razmerah v navedeni tuji valuti, ki ustreza njenim poslom v jurisdikciji, v kateri se sprejema likvidnostno tveganje;
- (e) sredstva, ki jih izdajo kreditne institucije, ki izpolnjujejo vsaj eno od naslednjih dveh zahtev:
- (i) izdajatelj je kreditna institucija, ki jo je ustanovila centralna raven države članice ali regionalna ali lokalna raven države članice oziroma ima v njej sedež, država ali lokalna raven države pa ima pravno obveznost, da zaščiti ekonomske temelje kreditne institucije in ohrani njeno finančno sposobnost delovanja v času njenega obstoja, in vsaka izpostavljenost do navedenih enot regionalne ali lokalne ravni države se po potrebi obravnava kot izpostavljenost do enot centralne ravni države članice v skladu s členom 115(2) Uredbe (EU) št. 575/2013;
 - (ii) kreditna institucija je dajalec promocijskih kreditov, kar za namene tega člena pomeni vsako kreditno institucijo, katere namen je širiti cilje javnega reda Unije ali centralne, regionalne ali lokalne ravni države članice zlasti z zagotavljanjem promocijskih kreditov na nekonkurenčni podlagi in ne z namenom doseganja dobička, če za vsaj 90 % kreditov, ki jih dodeli, neposredno ali posredno jamčijo enote centralne, regionalne ali lokalne ravni in če se kakršne koli izpostavljenosti do navedenih enot regionalne ali lokalne ravni države po potrebi obravnavajo kot izpostavljenosti do enot centralne ravni države članice v skladu s členom 115(2) Uredbe (EU) št. 575/2013;
- (f) izpostavljenosti v obliki izjemno visokokakovostnih kritih obveznic, ki izpolnjujejo vse naslednje zahteve:
- (i) so obveznice iz člena 52(4) Direktive 2009/65/ES ali izpolnjujejo zahteve glede upravičenosti do obravnave iz člena 129(4) ali (5) Uredbe (EU) št. 575/2013;
 - (ii) izpostavljenosti do institucij v kritnem premoženju izpolnjujejo pogoje iz člena 129(1)(c) in zadnjega pododstavka člena 129(1) Uredbe (EU) št. 575/2013;
 - (iii) kreditna institucija, ki vlaga v krite obveznice, in izdajatelj izpolnjujeta zahtevo glede preglednosti iz člena 129(7) Uredbe (EU) št. 575/2013;
 - (iv) njihova velikost izdaje je vsaj 500 milijonov EUR (ali enakovreden znesek v nacionalni valuti);
 - (v) kritim obveznicam je bila dodeljena bonitetna ocena imenovane ECAI vsaj kreditne kakovosti 1 v skladu s členom 129(4) Uredbe (EU) št. 575/2013, enakovredna kreditna kakovost v primeru kratkoročne bonitetne ocene ali pa jim je bila dodeljena 10-odstotna utež tveganja v skladu s členom 129(5) navedene uredbe, če jim ni bila dodeljena bonitetna ocena;
 - (vi) kritno premoženje vedno izpolnjuje zahtevo glede pokritosti sredstev v višini vsaj 2 % nad zneskom, ki je potreben za poplačilo terjatev, ki izhajajo iz kritih obveznic;
- (g) sredstva, ki predstavljajo terjatve do multilateralnih razvojnih bank in mednarodnih organizacij ali terjatve, za katere te jamčijo, iz člena 117(2) oziroma člena 118 Uredbe (EU) št. 575/2013.

2. Za tržno vrednost izjemno visokokakovostnih kritih obveznic iz odstavka 1(f) velja vsaj 7-odstotni odbitek. Za vrednost preostalih sredstev stopnje 1 ni potreben odbitek, razen kot je določeno v zvezi z delnicami in enotami v KNP v točkah (a) in (b) člena 15(2).

Člen 11

Sredstva stopnje 2A

1. Sredstva stopnje 2A vključujejo samo sredstva, ki spadajo v eno ali več naslednjih kategorij in v vsakem primeru izpolnjujejo merila primernosti, ki so določena v tej uredbi:

- (a) sredstva, ki predstavljajo terjatve do enot regionalne ali lokalne ravni države ter subjektov javnega sektorja v državi članici ali terjatve, za katere te institucije jamčijo, če je bila izpostavljenostim do njih dodeljena 20-odstotna utež tveganja v skladu s členoma 115(1) in (5) in členom 116(1), (2) in (3) Uredbe (EU) št. 575/2013;
- (b) sredstva, ki predstavljajo terjatve do enot centralne ravni države ali centralne banke tretje države ali enot regionalne, lokalne ravni države ali subjekta javnega sektorja v tretji državi ali terjatve, za katere te institucije jamčijo, če jim je bila dodeljena 20-odstotna utež tveganja v skladu s členom 114(2), 115 ali 116 Uredbe (EU) št. 575/2013;
- (c) izpostavljenosti v obliki visokokakovostnih kritih obveznic, ki izpolnjujejo vse naslednje zahteve:
 - (i) so obveznice iz člena 52(4) Direktive 2009/65/ES ali izpolnjujejo zahteve glede upravičenosti do obravnave, kot so določene v členu 129(4) ali (5) Uredbe (EU) št. 575/2013;
 - (ii) izpostavljenosti do institucij v kritnem premoženju izpolnjujejo pogoje iz člena 129(1)(c) Uredbe (EU) št. 575/2013;
 - (iii) kreditna institucija, ki vlaga v krite obveznice, in izdajatelj izpolnjujeta zahtevo glede preglednosti iz člena 129(7) Uredbe (EU) št. 575/2013;
 - (iv) njihova velikost izdaje je vsaj 250 milijonov EUR (ali enakovreden znesek v nacionalni valuti);
 - (v) kritim obveznicam je bila dodeljena bonitetna ocena imenovane ECAI vsaj kreditne kakovosti 2 v skladu s členom 129(4) Uredbe (EU) št. 575/2013, enakovredna kreditna kakovost v primeru kratkoročne bonitetne ocene ali pa jim je bila dodeljena 20-odstotna utež tveganja v skladu s členom 129(5) navedene uredbe, če jim ni bila dodeljena bonitetna ocena;
 - (vi) kritno premoženje vedno izpolnjuje zahtevo glede pokritosti sredstev v višini vsaj 7 % nad zneskom, ki je potreben za poplačilo terjatev, ki izhajajo iz kritih obveznic. Vendar, če krite obveznice z bonitetno oceno kreditne kakovosti 1 ne izpolnjujejo zahteve glede najmanjše velikosti izdaje za izjemno visokokakovostne krite obveznice v skladu s točko (f)(iv) člena 10(1), vendar izpolnjujejo zahteve za visokokakovostne krite obveznice iz točk (i), (ii), (iii) in (iv), se zanje namesto tega uporablja zahteva glede najmanjše pokritosti sredstev v višini 2 %;
- (d) izpostavljenosti v obliki kritih obveznic, ki jih izdajo kreditne institucije v tretjih državah, ki izpolnjujejo vse naslednje zahteve:
 - (i) so krite obveznice v skladu z nacionalno zakonodajo tretje države, v kateri morajo biti opredeljene kot dolžniški vrednostni papirji, ki jih izda kreditna institucija ali podrejena družba, ki je v celoti v lasti kreditne institucije, ki jamči za izdajo, ter ki so zavarovane s kritnim premoženjem, v zvezi s katerim lahko imetniki obveznic neposredno zagotovijo odplačilo glavnice in obresti na prednostni podlagi v primeru neizpolnjevanja obveznosti izdajatelja;
 - (ii) za izdajatelja in krite obveznice velja v skladu z nacionalno zakonodajo v tretji državi poseben javni nadzor z namenom zaščite imetnikov obveznic, nadzorniška in regulativna ureditev, ki se uporablja v tretji državi, pa morata biti vsaj enakovredni ureditvam, ki se uporabljajo v Uniji;
 - (iii) krite obveznice so zavarovane s skupino sredstev ene vrste ali več vrst, ki so opisane v točki (b), točkah (d)(i) in (f)(i) ali točki (g) člena 129(1) Uredbe (EU) št. 575/2013. Če skupina vsebuje kredite, zavarovane z nepremičninami, morajo biti izpolnjene zahteve iz člena 208 in člena 229(1) Uredbe (EU) št. 575/2013;
 - (iv) izpostavljenosti do institucij v kritnem premoženju izpolnjujejo pogoje iz člena 129(1)(c) in zadnjega pododstavka člena 129(1) Uredbe (EU) št. 575/2013;
 - (v) kreditna institucija, ki vlaga v krite obveznice, in izdajatelj izpolnjujeta zahtevo glede preglednosti iz člena 129(7) Uredbe (EU) št. 575/2013;

- (vi) kritim obveznicam je bila dodeljena bonitetna ocena imenovane ECAI vsaj kreditne kakovosti 1 v skladu s členom 129(4) Uredbe (EU) št. 575/2013, enakovredna kreditna kakovost v primeru kratkoročne bonitetne ocene ali pa jim je bila dodeljena 10-odstotna utež tveganja v skladu s členom 129(5) navedene uredbe, če jim ni bila dodeljena bonitetna ocena, in
 - (vii) kritno premoženje vedno izpolnjuje zahtevo glede pokritosti sredstev v višini vsaj 7 % nad zneskom, ki je potreben za poplačilo terjatev, ki izhajajo iz kritih obveznic. Vendar, če je velikost izdaje kritih obveznic 500 milijonov EUR (oziroma enakovreden znesek v domači valuti) ali več, se zanje namesto tega uporablja zahteva glede najmanjše pokritosti sredstev v višini 2 %;
- (e) podjetniške dolžniške vrednostne papirje, ki izpolnjujejo vse naslednje zahteve:
- (i) dodeljena jim je bila bonitetna ocena imenovane ECAI vsaj kreditne kakovosti 1 v skladu s členom 122 Uredbe (EU) št. 575/2013 ali enakovredna kreditna kakovost v primeru kratkoročne bonitetne ocene;
 - (ii) velikost izdaje vrednostnih papirjev je vsaj 250 milijonov EUR (ali enakovreden znesek v nacionalni valuti);
 - (iii) najdaljše obdobje do zapadlosti vrednostnih papirjev je 10 let od izdaje.
2. Za tržno vrednost vseh sredstev stopnje 2A velja vsaj 15-odstotni odbitek.

Člen 12

Sredstva stopnje 2B

1. Sredstva stopnje 2B vključujejo samo sredstva, ki spadajo v eno ali več naslednjih kategorij in v vsakem primeru izpolnjujejo merila primernosti, ki so določena v tej uredbi:
- (a) izpostavljenosti v obliki vrednostnih papirjev s premoženjskim kritjem, ki izpolnjujejo zahteve iz člena 13;
 - (b) podjetniški dolžniški vrednostni papirji, ki izpolnjujejo vse naslednje zahteve:
 - (i) dodeljena jim je bila bonitetna ocena imenovane ECAI vsaj kreditne kakovosti 3 v skladu s členom 122 Uredbe (EU) št. 575/2013 ali enakovredna kreditna kakovost v primeru kratkoročne bonitetne ocene;
 - (ii) velikost izdaje vrednostnih papirjev je vsaj 250 milijonov EUR (ali enakovreden znesek v nacionalni valuti);
 - (iii) najdaljše obdobje do zapadlosti vrednostnih papirjev je 10 let od izdaje.
 - (c) delnice, ki izpolnjujejo vse naslednje zahteve:
 - (i) so del glavnega borznega indeksa v državi članici ali tretji državi, kot so ga opredelili pristojni organi ali relevantni javni organi v tretji državi za namene te točke. Če pristojni organ ali javni organ ni sprejel sklepa o glavnih borznih indeksih, kreditna institucija kot tak indeks obravnava borzni indeks, ki ga sestavljajo vodilna podjetja v ustrezni jurisdikciji;
 - (ii) so denominirane v valuti matične države članice kreditne institucije oziroma, če so denominirane v drugi valuti, se štejejo kot sredstva stopnje 2B samo do zneska, s katerim se pokrijejo neto likvidnostni odlivi v stresnih razmerah v navedeni valuti ali v jurisdikciji, v kateri se prevzema likvidnostno tveganje, in
 - (iii) so dokazano zanesljiv stalen vir likvidnosti, tudi v stresnih obdobjih. Šteje se, da je ta zahteva izpolnjena, če stopnja znižanja cene delnice ali zvišanja njenega odbitka v obdobju stresnih razmer na trgu, ki traja 30 koledarskih dni, ni presegla 40 % oziroma 40 odstotnih točk, in
 - (d) odobreni okvirni likvidnostni krediti z omejenim dostopom, ki jih lahko zagotovi ECB, centralna banka države članice ali centralna banka tretje države, če so izpolnjene zahteve iz člena 14.
 - (e) izpostavljenosti v obliki visokokakovostnih kritih obveznic, ki izpolnjujejo vse naslednje zahteve:
 - (i) so obveznice iz člena 52(4) Direktive 2009/65/ES ali izpolnjujejo zahteve glede upravičenosti do obravnave iz člena 129(4) ali (5) Uredbe (EU) št. 575/2013;
 - (ii) kreditna institucija, ki vlaga v krite obveznice, izpolnjuje zahtevo glede preglednosti iz člena 129(7) Uredbe (EU) št. 575/2013;

- (iii) izdajatelj kritih obveznic vsaj vsako četrletje da vlagateljem na voljo informacije iz člena 129(7)(a) Uredbe (EU) št. 575/2013;
 - (iv) njihova velikost izdaje je vsaj 250 milijonov EUR (ali enakovreden znesek v nacionalni valuti);
 - (v) krite obveznice so zavarovane izključno s sredstvi iz točk (a), (d)(i) in (e) člena 129(1) Uredbe (EU) št. 575/2013;
 - (vi) skupina sredstev, namenjenih kritju, je sestavljena izključno iz izpostavljenosti, ki so primerne za 35-odstotno ali nižjo utež tveganja v skladu s členom 125 Uredbe (EU) št. 575/2013 za kreditno tveganje;
 - (vii) kritno premoženje vedno izpolnjuje zahtevo glede pokritosti sredstev v višini vsaj 10 % nad zneskom, ki je potreben za poplačilo terjatev, ki izhajajo iz kritih obveznic;
 - (viii) kreditna institucija izdajateljica mora mesečno javno razkriti podatek, da kritno premoženje izpolnjuje zahtevo glede pokritosti sredstev v višini 10 %;
- (f) za kreditne institucije, ki v skladu z njihovim statutom iz verskih razlogov ne smejo držati obrestonosnih sredstev, neobrestonosna sredstva, ki predstavljajo terjatev do centralnih bank ali zanje jamčijo centralne banke oziroma centralna raven države ali centralna banka tretje države oziroma regionalna ali lokalna raven države ali subjekt javnega sektorja v tretji državi, če imajo navedena sredstva bonitetno oceno imenovane ECAI vsaj stopnje kreditne kakovosti 5 v skladu s členom 114 Uredbe (EU) št. 575/2013 ali enakovredno stopnjo kreditne kakovosti v primeru kratkoročne bonitetne ocene.

2. Za tržno vrednost vseh sredstev stopnje 2B veljajo naslednji najmanjši odbitki:

- (a) veljavni odbitek iz člena 13(14) za listinjenja stopnje 2B;
- (b) 50-odstotni odbitek za podjetniške dolžniške vrednostne papirje iz odstavka 1(b);
- (c) 50-odstotni odbitek za delnice iz odstavka 1(c);
- (d) 30-odstotni odbitek za programe ali izdaje kritih obveznic iz odstavka 1(e);
- (e) 50-odstotni odbitek za neobrestonosna sredstva iz odstavka 1(f).

3. Za kreditne institucije, ki v skladu z njihovim statutom iz verskih razlogov ne smejo držati obrestonosnih sredstev, lahko pristojni organ dovoli odstopanje od točk (ii) ali (iii) odstavka 1(b) tega člena, če obstajajo dokazi o nezadostni razpoložljivosti neobrestonosnih sredstev, ki izpolnjujejo te zahteve, in če so zadevna neobrestonosna sredstva dovolj likvidna na zasebnih trgih.

Pri določanju, ali so neobrestonosna sredstva dovolj likvidna za namene prvega pododstavka, pristojni organ upošteva naslednje dejavnike:

- (a) razpoložljive podatke v zvezi z njihovo tržno likvidnostjo, vključno z obsegom trgovanja, ugotovljenimi razmiki med prodajno in nakupno ceno, nestanovitnostjo cen ter učinkom na cene, in
- (b) druge dejavnike, ki so relevantni za njihovo likvidnost, vključno s preteklimi podatki o obsegu in razvitosti trga za navedena neobrestonosna sredstva, številom in raznovrstnostjo udeležencev na trgu in obstojem zanesljive tržne infrastrukture.

Člen 13

Listinjenja stopnje 2B

1. Izpostavljenosti v obliki vrednostnih papirjev s premoženjskim kritjem iz člena 12(1)(a) se štejejo za listinjenja stopnje 2B, če izpolnjujejo merila iz odstavkov 2–14.

2. Pozicija v listinjenju in izpostavljenosti, na katerih temelji pozicija, izpolnjujejo vse naslednje zahteve:
- (a) poziciji je bila dodeljena bonitetna ocena imenovane ECAI vsaj kreditne kakovosti 1 v skladu s členom 251 ali 261 Uredbe (EU) št. 575/2013 ali enakovredna kreditna kakovost v primeru kratkoročne bonitetne ocene;
 - (b) pozicija je v najbolj nadrejeni tranši ali tranšah listinjenja in ima vseskozi med trajanjem posla največjo prednost pri poplačilu. Za te namene se tranša šteje za najbolj nadrejeno, če po obvestilu o izvršbi in, če je ustrezno, zahtevi po takojšnjem plačilu tranša ni podrejena drugim tranšam istega posla ali sheme listinjenja glede prejemanja plačil iz glavnice in obresti, ne da bi se upoštevali zapadli zneski, nastali na osnovi pogodb o obrestnih ali valutnih izvedenih finančnih instrumentih, provizij ali podobnih drugih plačil v skladu s členom 261 Uredbe (EU) št. 575/2013;
 - (c) osnovno izpostavljenost je pridobil SSPE v smislu člena 4(1)(66) Uredbe (EU) št. 575/2013 na način, ki je izvršljiv proti kateri koli tretji osebi in ni dosegljiv za prodajalca (originatorja, sponzorja ali prvotnega kreditodajalca) in njegove upnike, vključno v primeru insolventnosti prodajalca;
 - (d) za prenos osnovnih izpostavljenosti SSPE ne veljajo nikakršne stroge določbe o vračilu sredstev v jurisdikciji, v kateri ima prodajalec (originator, sponzor, prvotni kreditodajalec) sedež. To med drugim vključuje tudi določbe, v skladu s katerimi lahko likvidacijski upravitelj prodajalca (originatorja, sponzorja ali prvotnega kreditodajalca) razveljavi prodajo osnovnih izpostavljenosti samo, če je bila sklenjena v določenem obdobju pred razglasitvijo insolventnosti prodajalca, ali na podlagi določb, v skladu s katerimi lahko SSPE tako razveljavitev prepreči samo, če lahko dokaže, da ob prodaji ni bil seznanjen z insolventnostjo prodajalca;
 - (e) upravljanje osnovnih izpostavljenosti poteka s pogodbo o servisiranju, ki vključuje določbe o neprekinjenosti servisiranja, s katerimi se zagotavlja najmanj to, da se zaradi neizpolnjevanja obveznosti ali insolventnosti serviserja servisiranje ne prekine;
 - (f) dokumentacija, ki ureja listinjenje, vključuje določbe o neprekinjenosti, ki po potrebi zagotavljajo najmanj nadomestitev nasprotnih strank pri izvedenih finančnih instrumentih in ponudnikov likvidnosti v primeru njihovega neizpolnjevanja obveznosti ali insolventnosti;
 - (g) pozicija v listinjenju je krita s skupino homogenih osnovnih izpostavljenosti, ki vse spadajo samo v eno od naslednjih podkategorij, ali s skupino homogenih osnovnih izpostavljenosti, ki združuje stanovanjske kredite iz točk (i) in (ii):
 - (i) stanovanjski krediti, zavarovani s hipoteko z največjo prednostjo pri poplačilu, ki se odobrijo posameznikom za nakup njihovega glavnega prebivališča, če je izpolnjen eden od naslednjih pogojev:
 - krediti v skupini v povprečju izpolnjujejo zahtevo glede razmerja med vrednostjo kredita in vrednostjo nepremičnine iz točke (i) člena 129(1)(d) Uredbe (EU) št. 575/2013;
 - nacionalna zakonodaja države članice, iz katere izvirajo krediti, določa omejitve razmerja med kreditom in dohodkom pri znesku, ki si ga lahko izposodi dolжник v okviru stanovanjskega kredita, navedena država članica pa je to zakonodajo uradno priglasila Komisiji in EBA. Omejitev razmerja med kreditom in dohodkom se izračuna na osnovi bruto letnega dohodka dolžnika, pri čemer se upoštevajo davčne in druge obveznosti dolžnika ter tveganje spremembe obrestnih mer med trajanjem kredita. Za vsak stanovanjski kredit v skupini odstotek dolžnikovega bruto dohodka, ki se lahko porabi za odplačevanje kredita, vključno z obrestmi, glavnico in provizijami, ne sme preseгati 45 %;
 - (ii) v celoti zjamčeni stanovanjski krediti iz člena 129(1)(e) Uredbe (EU) št. 575/2013, če krediti izpolnjujejo zahteve glede zavarovanja s premoženjem iz navedenega odstavka in zahtevo glede povprečnega razmerja med vrednostjo kredita in vrednostjo nepremičnine iz točke (i) člena 129(1)(d) Uredbe (EU) št. 575/2013;
 - (iii) komercialni krediti, zakupi in okvirni krediti za podjetja, ustanovljena v državi članici, za financiranje naložb v osnovna sredstva ali poslovnih dejavnosti, ki niso nakup ali razvoj poslovne nepremičnine, če je ob izdaji listinjenja vsaj 80 % kreditodajalcev v skupini v smislu portfelja majhnih in srednje velikih podjetij ter če nobeden od kreditodajalcev ni institucija, kot je opredeljena v členu 4(1)(3) Uredbe (EU) št. 575/2013;

- (iv) avtomobilski krediti in zakupi za kreditojemalce ali zakupnike, ki imajo sedež v državi članici oziroma so rezidenti države članice. Za te namene vključujejo kredite ali zakupe za financiranje motornih vozil ali priklopnih vozil, kot so opredeljena v točkah (11) in (12) člena 3 Direktive 2007/46/ES Evropskega parlamenta in Sveta, kmetijskih ali gozdarskih traktorjev iz Direktive 2003/37/ES Evropskega parlamenta in Sveta, motornih koles ali motornih trikolov, kot so opredeljena v točkah (b) in (c) člena 1(2) Direktive 2002/24/ES Evropskega parlamenta in Sveta ali goseničnih vozil iz točke (c) člena 2(2) Direktive 2007/46/ES. Taki krediti ali zakupi lahko vključujejo pomožno zavarovanje in storitve ali dodatne dele vozil ter v primeru zakupov preostalo vrednost zakupljenih vozil. Vsi krediti in zakupi v skupini so zavarovani s pravico do poplačila ali zavarovanjem z največjo prednostjo pri poplačilu za vozilo ali ustreznim jamstvom v korist SSPE, kot je določba o pridržku lastninske pravice;
 - (v) krediti in okvirni krediti za posameznike, ki so rezidenti države članice, za namene osebne potrošnje, potrošnje družine in potrošnje gospodinjstva;
- (h) pozicija ni v relistinjenju ali sintetičnim listinjenju iz člena 4(63) oziroma 242(11) Uredbe (EU) št. 575/2013;
- (i) osnovne izpostavljenosti ne vključujejo prenosljivih finančnih instrumentov ali izvedenih finančnih instrumentov, razen finančnih instrumentov, ki jih izda SSPE ali pa jih izdajo druge stranke v strukturi listinjenja, in izvedenih finančnih instrumentov, ki se uporabljajo za varovanje pred valutnim tveganjem in obrestnim tveganjem;
 - (j) ob izdaji listinjenja ali vključitvi v skupino osnovnih izpostavljenosti kadar koli po izdaji osnovne izpostavljenosti ne vključujejo izpostavljenosti do dolžnikov s slabšo kreditno kakovostjo (ali po potrebi dajalcev jamstva s slabšo kreditno kakovostjo), če je dolжник s slabšo kreditno kakovostjo (ali dajalec jamstva s slabšo kreditno kakovostjo) kreditojemalec, ki:
 - (i) je razglasil stečaj, se je s svojimi upniki dogovoril za odpust ali reprogramiranje dolga ali pa je sodišče njegovim upnikom dodelilo pravico do izvršbe ali odškodnine za premoženjsko škodo zaradi zamujenega plačila v treh letih pred datumom izvedbe listinjenja;
 - (ii) je v uradnem registru oseb z negativno zgodovino preteklega odplačevanja kreditov;
 - (iii) ima bonitetno ceno ECAI ali kreditno oceno, ki kaže pomembno tveganje, da pogodbeno dogovorjena plačila ne bodo izvedena v primerjavi s povprečnim dolžnikom za to vrsto kreditov v zadevni jurisdikciji;
 - (k) ob izdaji listinjenja ali vključitvi v skupino osnovnih izpostavljenosti kadar koli po izdaji osnovne izpostavljenosti ne vključujejo neplačanih izpostavljenosti v smislu člena 178(1) Uredbe (EU) št. 575/2013.
3. Poravnava obveznosti v zvezi s pozicijami v listinjenju ne sme biti strukturirana tako, da je pretežno odvisna od prodaje sredstev, s katerimi so zavarovane osnovne izpostavljenosti. Vendar ta določba ne preprečuje, da bi se take izpostavljenosti kasneje obnovile ali refinancirale.
4. Struktura posla listinjenja izpolnjuje naslednje zahteve:
- (a) če listinjenje nima obdobja obnove ali pa se je njegovo obdobje obnove zaključilo in če je bilo izdano obvestilo o izvršbi ali zahtevku o takojšnjem plačilu, se plačane glavnice iz osnovnih izpostavljenosti prenesejo na imetnike pozicij v listinjenju prek postopnega odplačevanja pozicij v listinjenju, pri čemer v SSPE na vsak datum za plačilo ne smejo biti zadržane večje količine denarnih sredstev;
 - (b) če ima listinjenje obdobje obnove, dokumentacija posla določa ustrezne dogodke predčasnega odplačila, ki vključujejo najmanj vse naslednje dejavnike:
 - (i) poslabšanje kreditne kakovosti osnovnih izpostavljenosti;
 - (ii) nesposobnost ustvarjanja zadostne količine novih osnovnih izpostavljenosti vsaj podobne kreditne kakovosti;
 - (iii) pojav dogodka, povezanega z insolventnostjo, v zvezi z originatorjem ali serviserjem.
5. Ob izdaji listinjenja so kreditojemalci (ali po potrebi dajalci jamstev) opravili vsaj eno plačilo, razen če je listinjenje krito z okvirnimi krediti iz točke (g)(v) odstavka 2.
6. V primeru listinjenj, pri katerih so osnovne izpostavljenosti stanovanjski krediti iz točk (g)(i) in (ii) odstavka 2, skupina kreditov ne vključuje nobenega kredita, ki se je tržil in bil sklenjen ob predpostavki, da je bil prosilec za kredit, ali po potrebi posrednik, seznanjen s tem, da kreditodajalec morda ni preveril predloženih informacij.

7. V primeru listinjenj, pri katerih so osnovne izpostavljenosti stanovanjski krediti iz točk (g)(i) in (ii) odstavka 2, ocena kreditne sposobnosti kreditojemalca izpolnjuje zahteve iz odstavkov 1–4, odstavka 5(a) in odstavka 6 člena 18 Direktive 2014/17/EU Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁾.
8. V primeru listinjenj, pri katerih so osnovne izpostavljenosti avtomobilski krediti in zakupi ter potrošniški krediti in okvirni krediti iz točk (g)(iv) in (v) odstavka 2, ocena kreditne sposobnosti kreditojemalca izpolnjuje zahteve iz člena 8 Direktive 2008/48/ES Evropskega parlamenta in Sveta ⁽²⁾.
9. Če ima originator, sponzor ali prvotni kreditodajalec listinjenja sedež v Uniji, izpolnjuje zahteve iz dela 5 Uredbe (EU) št. 575/2013 in v skladu s členom 8b Uredbe (EU) št. 1060/2009 razkrije informacije o kreditni kakovosti in uspešnosti osnovnih izpostavljenosti, strukturi posla, denarnih tokovih in kakršnem koli zavarovanju s premoženjem za izpostavljenosti ter vse informacije, ki jih vlagatelji potrebujejo za izvedbo celovitih in dobro premišljenih stresnih testov. Če pa imajo originator, sponzor in prvotni kreditodajalec sedež zunaj Unije, se obstoječim in potencialnim vlagateljem in regulativnim organom ob izdaji in nato na redni osnovi zagotavljajo celoviti podatki o kreditih v skladu s standardi, ki jih na splošno priznavajo udeleženci na trgu.
10. Osnovne izpostavljenosti ne smejo izvirati iz kreditne institucije s pozicijo v listinjenju v svojem likvidnostnem blažilniku, njene podrejene družbe, nadrejene osebe, podrejene družbe nadrejene osebe ali katerega koli drugega podjetja, ki je tesno povezano s to kreditno institucijo.
11. Velikost izdaje tranše je vsaj 100 milijonov EUR (ali enakovreden znesek v nacionalni valuti).
12. Preostalo tehtano povprečno trajanje tranše je pet let ali manj, kar se izračuna z uporabo predpostavke glede določitve cene predčasnega odplačila posla ali stalne stopnje predčasnega odplačila v višini 20 %, odvisno od tega, kaj je nižje, pri čemer kreditna institucija domneva, da se posel izvrši na prvi možni dovoljeni datum izvršitve posla.
13. Originator izpostavljenosti, na katerih temelji listinjenje, je institucija, kot je opredeljena v členu 4(3) Uredbe (EU) št. 575/2013, ali podjetje, katerega glavna dejavnost je ena ali več dejavnosti iz točk 2–12 in 15 Priloge I k Direktivi 2013/36/EU.
14. Za tržno vrednost listinjenj stopnje 2B veljajo naslednji najmanjši odbitki:
- (a) 25 % za listinjenja, krita s podkategorijami sredstev iz točk (g)(i), (ii) in (iv) odstavka 2;
 - (b) 35 % za listinjenja, krita s podkategorijami sredstev iz točk (g)(iii) in (v) odstavka 2.

Člen 14

Odobreni okvirni likvidnostni krediti z omejenim dostopom

Da se štejejo za sredstva stopnje 2B, odobreni okvirni likvidnostni krediti z omejenim dostopom, ki jih lahko zagotovi centralna banka iz odstavka (1)(d) člena 12, izpolnjujejo vsa naslednja merila:

- (a) v obdobju, ki ni stresno obdobje, za ta kredit velja provizija za prevzete obveznosti na skupni odobreni znesek, ki je najmanj višja izmed naslednjega:
 - (i) 75 bazičnih točk letno ali
 - (ii) vsaj 25 bazičnih točk letno več od razlike med donosom sredstev, ki so se uporabila za kritje tega kredita, in donosom reprezentativnega portfelja likvidnih sredstev po prilagoditvi za kakršne koli pomembne razlike v kreditnem tveganju.
- V stresnem obdobju lahko centralna banka zmanjša provizijo za prevzete obveznosti, opisano v prvem pododstavku te točke, če so bile izpolnjene najmanjše zahteve, ki se uporabljajo za okvirne likvidnostne kredite v okviru alternativnih pristopov k likvidnosti v skladu s členom 19;
- (b) kredit je krit z neobremenjenimi sredstvi vrste, ki jo določi centralna banka. Sredstva, ki so zagotovljena kot zavarovanje s premoženjem, izpolnjujejo vsa naslednja merila:
 - (i) so v obliki, ki omogoča njihov hiter prenos do centralne banke, če se zahteva odplačilo kredita;
 - (ii) njihova vrednost po odbitku, kot ga uporabi centralna banka, je zadostna, da pokrijejo celotno vrednost kredita;

⁽¹⁾ Direktiva 2014/17/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 4. februarja 2014 o potrošniških kreditnih pogodbah za stanovanjske nepremičnine in spremembi direktiv 2008/48/ES in 2013/36/EU ter Uredbe (EU) št. 1093/2010 (UL L 60, 28.2.2014, str. 34).

⁽²⁾ Direktiva 2008/48/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 23. aprila 2008 o potrošniških kreditnih pogodbah in razveljavitvi Direktive Sveta 87/102/EGS (UL L 133, 22.5.2008, str. 66).

- (iii) ne štejejo se za likvidna sredstva za namene likvidnostnega blažilnika kreditne institucije;
- (c) kredit je skladen s politiko centralne banke glede nasprotnih strank;
- (d) obdobje, za katero je odobren kredit, je daljše od stresnega obdobja, ki traja 30 koledarskih dni, iz člena 4;
- (e) centralna banka kredita ne razveljavi pred njegovo pogodbeno zapadlostjo in ne sprejmejo se nobeni nadaljnji sklepi o kreditu, dokler je zadevna kreditna institucija ocenjena za plačilno sposobno;
- (f) obstaja formalna politika, ki jo objavi centralna banka, v kateri so navedeni njen sklep o dodelitvi odobrenega okvirnega likvidnostnega kredita z omejenim dostopom, pogoji, ki urejajo kredit, in vrste kreditnih institucij, ki so upravičene, da zaprosijo za navedene kredite.

Člen 15

KNP

1. Delnice ali enote v KNP se štejejo za likvidna sredstva iste stopnje kot likvidna sredstva, na katerih temelji zadevni podjem, do največje vrednosti v višini 500 milijonov EUR (ali enakovrednega zneska v nacionalni valuti) za vsako kreditno institucijo na posamični podlagi, če:

- (a) so bile izpolnjene zahteve iz člena 132(3) Uredbe (EU) št. 575/2013;
- (b) KNP vlaga samo v likvidna sredstva ali izvedene finančne instrumente, in sicer v slednje samo do mere, ki je potrebna za zmanjševanje obrestnega, valutnega ali kreditnega tveganja v portfelju.

2. Kreditne institucije za vrednost njihovih delnic ali enot v KNP uporabljajo naslednje najmanjše odbitke glede na kategorijo likvidnih sredstev, namenjenih kritju:

- (a) 0 % za kovance in bankovce ter izpostavljenosti do centralnih bank iz člena 10(1)(b);
- (b) 5 % za sredstva stopnje 1, ki niso izjemno visokokakovostne krite obveznice;
- (c) 12 % za izjemno visokokakovostne krite obveznice iz člena 10(1)(f);
- (d) 20 % za sredstva stopnje 2A;
- (e) 30 % za listinjenja stopnje 2B, krita s podkategorijami sredstev iz točk (i), (ii) in (iv) člena 13(2)(g);
- (f) 35 % za krite obveznice stopnje 2B iz člena 12(1)e;
- (g) 40 % za listinjenja stopnje 2B, krita s podkategorijami sredstev iz točk (iii) in (v) člena 13(2)(g), in
- (h) 55 % za podjetniške dolžniške vrednostne papirje stopnje 2B iz člena 12(1)(b), delnice iz člena 12(1)(c) in neobrestonosna sredstva iz člena 12(1)(f).

3. Pristop iz odstavka 2 se uporablja na naslednji način:

- (a) če je kreditna institucija seznanjena z izpostavljenostmi, na katerih temelji KNP, lahko opravi vpogled v navedene osnovne izpostavljenosti, da jim dodeli ustrezen odbitek v skladu z odstavkom 2;
- (b) če kreditna institucija ni seznanjena z izpostavljenostmi, na katerih temelji KNP, mora predvidevati, da KNP vlaga do največjega dovoljenega zneska v okviru svoje naložbene politike v naraščajočem vrstnem redu v likvidna sredstva, kot so razvrščena za namene odstavka 2, pri čemer začne pri sredstvih iz točke (g) odstavka 2, dokler ne doseže največjega skupnega naložbenega limita. Isti pristop se uporablja za ugotavljanje stopnje likvidnosti sredstev, namenjenih kritju, če kreditna institucija ni seznanjena z izpostavljenostmi, na katerih temelji KNP.

4. Kreditne institucije oblikujejo zanesljive metodologije in postopke za izračun tržne vrednosti in odbitkov za delnice ali enote v KNP ter poročanje o njih. Če izpostavljenost ni dovolj pomembna, da bi kreditna institucija oblikovala svoje metodologije in če v vsakem posameznem primeru pristojni organ meni, da je bil ta pogoj izpolnjen, se lahko kreditna institucija za izračun odbitkov za delnice in enote v KNP ter poročanje o njih zanaša samo na naslednje tretje osebe:

- (a) depotno družbo KNP, če KNP vlaga izključno v vrednostne papirje in vse take vrednostne papirje deponira pri tej depotni družbi, ali

(b) za druge KNP družbo za upravljanje KNP, če družba za upravljanje KNP izpolnjuje zahteve iz člena 132(3)(a) Uredbe (EU) št. 575/2013.

5. Če kreditna institucija ne izpolnjuje zahtev iz odstavka 4 tega člena v zvezi z delnicami in enotami v KNP, jih preneha priznavati za likvidna sredstva za namene te uredbe v skladu s členom 18.

Člen 16

Vloge ter drugo financiranje v združnih mrežah in institucionalnih shemah za zaščito vlog

1. Če kreditna institucija spada v institucionalno shemo za zaščito vlog vrste, omenjene v členu 113(7) Uredbe (EU) št. 575/2013, mrežo, ki bi bila upravičena do opustitve uporabe iz člena 10 navedene uredbe, ali združno mrežo v državi članici, se vpogledne vloge, ki jih ima kreditna institucija pri centralni instituciji, obravnavajo kot likvidna sredstva v skladu z eno od naslednjih določb:

(a) če mora v skladu z nacionalno zakonodajo ali pravno zavezujočimi dokumenti, ki urejajo shemo ali mrežo, centralna institucija imeti ali vlagati vloge v likvidna sredstva določene ravni ali kategorije, se vloge obravnavajo kot likvidna sredstva iste stopnje ali kategorije v skladu s to uredbo;

(b) če kreditni instituciji ni treba imeti ali vlagati vlog v likvidna sredstva določene stopnje ali kategorije, se vloge obravnavajo kot sredstva stopnje 2B v skladu s to uredbo, za njihov neporavnani znesek pa se uporablja najmanjši odbitek v višini 25 %.

2. Če ima v skladu z zakonodajo države članice ali pravno zavezujočimi dokumenti, ki urejajo eno od mrež ali shem, opisanih v odstavku 1, kreditna institucija dostop do likvidnostnega financiranja centralne institucije ali druge institucije v isti mreži ali shemi v roku 30 koledarskih dni, se tako financiranje obravnava kot sredstvo stopnje 2B, če ni zavarovano z likvidnimi sredstvi določene stopnje ali kategorije. Za odobreni glavni znesek likvidnostnega financiranja se uporablja najmanjši odbitek v višini 25 %.

Člen 17

Sestava likvidnostnega blažilnika po stopnjah sredstev

1. Kreditne institucije vedno izpolnjujejo naslednje zahteve o sestavi njihovega likvidnostnega blažilnika:

(a) vsaj 60 % likvidnostnega blažilnika sestavljajo sredstva stopnje 1;

(b) vsaj 30 % likvidnostnega blažilnika sestavljajo sredstva stopnje 1 brez upoštevanja izjemno visokokakovostnih kritih obveznic iz člena 10(1)(f);

(c) največ 15 % likvidnostnega blažilnika sestavljajo sredstva stopnje 2B.

2. Zahteve iz odstavka 1 se uporabljajo po prilagoditvi za učinek, ki ga imajo na likvidna sredstva posli zavarovanega financiranja, zavarovani kreditni posli ali posli zamenjave zavarovanja z uporabo likvidnih sredstev, če ti posli zapadejo v 30 koledarskih dneh, potem ko se odštejejo vsi veljavni odbitki, in če kreditna institucija izpolnjuje operativne zahteve iz člena 8.

3. Kreditne institucije sestavo svojega likvidnostnega blažilnika izračunajo v skladu s formulami iz Priloge I k tej uredbi.

Člen 18

Kršitev zahtev

1. Če likvidno sredstvo preneha izpolnjevati veljavne splošne zahteve iz člena 7, operativne zahteve iz člena 8(2) ali katera koli druga veljavna merila primernosti iz tega poglavja, ga kreditna institucija preneha priznavati za likvidno sredstvo najpozneje 30 koledarskih dni od datuma kršitve zahtev.

2. Odstavek 1 se uporablja za delnice ali enote v KNP, ki prenehajo izpolnjevati zahteve za primernost, samo, če ne presežejo 10 % vseh sredstev KNP.

Člen 19

Alternativni pristopi k likvidnosti

1. Če kreditna institucija nima dovolj likvidnih sredstev v določeni valuti, da bi dosegla količnik likvidnostnega kritja iz člena 4, velja ena ali več naslednjih določb:
 - (a) zahteva glede valutne usklajenosti iz člena 8(6) ne velja za navedeno valuto;
 - (b) kreditna institucija lahko krije primanjkljaj kreditnih sredstev v valuti z okvirnimi krediti centralne banke v državi članici ali tretji državi v navedeni valuti, če okvirni krediti izpolnjujejo vse naslednje zahteve:
 - (i) so pogodbeno nepreklicno odobreni za naslednjih 30 koledarskih dni;
 - (ii) vključujejo provizijo, ki se plača ne glede na morebitni znesek, ki se črpa iz naslova navedenih okvirnih kreditov;
 - (iii) provizija je določena v takem znesku, da neto donos sredstev, ki so se uporabila za zavarovanje teh okvirnih kreditov, ni višji od neto donosa reprezentativnega portfelja likvidnih sredstev po prilagoditvi za kakršne koli pomembne razlike v kreditnem tveganju;
 - (c) če primanjkuje sredstev stopnje 1, vendar je na voljo dovolj sredstev stopnje 2A, ima lahko kreditna institucija v likvidnostnem blažilniku dodatna sredstva stopnje 2A, zgornje meje za stopnje sredstev iz člena 17 pa se v skladu s tem ustrezno spremenijo. Za ta dodatna sredstva stopnje 2A velja najmanjši odbitek v višini 20 %. Za vsa sredstva stopnje 2B, ki jih ima kreditna institucija, veljajo odbitki, ki se v vsakem primeru uporabljajo v skladu s tem poglavjem.
2. Kreditne institucije uporabijo odstopanja iz poglavja 1 na obratno sorazmerni podlagi glede na razpoložljivost relevantnih likvidnih sredstev. Kreditne institucije ocenijo svoje likvidnostne potrebe za uporabo tega člena, pri čemer upoštevajo svojo zmožnost, da z dobrim upravljanjem likvidnosti zmanjšajo potrebo po navedenih likvidnih sredstvih in imetjih navedenih sredstev, ki jih imajo drugi udeleženci na trgu.
3. Valute, za katere se lahko uporabijo odstopanja iz odstavka 1, in obseg, do katerega je eno ali več odstopanj lahko skupaj na voljo za določeno valuto, se določijo z izvedbeno uredbo, ki jo Komisija sprejme v skladu s členom 419(4) Uredbe (EU) št. 575/2013.
4. Podrobni pogoji, ki veljajo za uporabo odstopanj iz odstavkov 1(a) in (b), se določijo z delegiranim aktom, ki ga Komisija sprejme v skladu s členom 419(5) Uredbe (EU) št. 575/2013.

NASLOV III

LIKVIDNOSTNI ODLIVI IN PRILIVI

POGLAVJE 1

Neto likvidnostni odlivi

Člen 20

Opredelitev neto likvidnostnih odlivov

1. Neto likvidnostni odlivi so vsota likvidnostnih odlivov iz točke (a), od katerih se odšteje vsota likvidnostnih prilivov iz točke (b), vendar niso manjši od nič, izračunajo pa se na naslednji način:
 - (a) vsota likvidnostnih odlivov, kot so opredeljeni v poglavju 2;
 - (b) vsota likvidnostnih prilivov, kot so opredeljeni v poglavju 3, ki se izračuna na naslednji način:
 - (i) prilivi, izvezeti iz uporabe zgornje meje, kot je določeno v členu 33(2) in (3);
 - (ii) prilivi iz člena 33(4) ali 90 % odlivov iz točke (a) – odvisno od tega, kaj je nižje – od katerih se odštejejo izvezeti prilivi iz člena 33(2) in (3), pri čemer vrednost ne sme biti manjša od nič;
 - (iii) prilivi, ki niso prilivi iz členov 33(2), (3) in (4), ali 75 % odlivov iz točke (a) – odvisno od tega, kaj je nižje – od katerih se odštejejo izvezeti prilivi iz člena 33(2) in (3) in prilivi iz člena 33(4), deljeno z 0,9, da se upošteva učinek zgornje meje v višini 90 %, pri čemer vrednost ne sme biti manjša od nič.

2. Likvidnostni prilivi in likvidnostni odlivi se ocenijo v stresnem obdobju, ki traja 30 koledarskih dni, ob predpostavki kombinacije idiosinkratičnega in tržnega stresnega scenarija iz člena 5.
3. Izračun iz odstavka 1 se opravi v skladu s formulo iz Priloge II.

Člen 21

Zahteve za ocenjevanje učinka zavarovanja s premoženjem, prejetega v okviru poslov z izvedenimi finančnimi instrumenti

Kreditne institucije izračunajo likvidnostne odlive in prilive, ki so predvideni v obdobju, ki traja 30 koledarskih dni, za pogodbe iz Priloge II k Uredbi (EU) št. 575/2013 na neto osnovi po posameznih nasprotnih strankah, če obstajajo dvostranske pogodbe o pobotu v skladu s členom 295 navedene uredbe. Za namene tega člena se šteje, da neto osnova ne vključuje zavarovanja s premoženjem, ki se prejme, če se šteje za likvidno sredstvo iz naslova II te uredbe. Denarni odlivi in prilivi, ki izhajajo iz poslov z izvedenimi finančnimi instrumenti v tuji valuti in vključujejo popolno izmenjavo zneskov glavnice, ki se izvede hkrati (ali isti dan), se izračunajo na neto osnovi, tudi če navedeni posli niso zajeti v dvostranski pogodbi o pobotu.

POGLAVJE 2

Likvidnostni odlivi

Člen 22

Opredelitev likvidnostnih odlivov

1. Likvidnostni odlivi se izračunajo tako, da se neporavnani zneski različnih kategorij ali vrst obveznosti in zunajbilančnih obveznosti pomnožijo s stopnjami, po katerih naj bi se po pričakovanjih iztekale ali črpale, kot je navedeno v tem poglavju.
2. Likvidnostni odlivi iz odstavka 1 vključujejo naslednje elemente, ki so vsakič pomnoženi z veljavno stopnjo odliva:
 - (a) trenutni neporavnani znesek za stabilne vloge na drobno in druge vloge na drobno v skladu s členi 24, 25 in 26;
 - (b) trenutne neporavnane zneske drugih obveznosti, ki zapadejo, za katere lahko izdajatelj ali ponudnik financiranja zahteva izplačilo ali ki vsebujejo pričakovanje ponudnika, da bo kreditna institucija obveznost poplačala v naslednjih 30 koledarskih dneh, kot je določeno v skladu s členom 27 in 28;
 - (c) dodatne odlive, določene v skladu s členom 30;
 - (d) najvišji znesek, ki ga je mogoče črpati v naslednjih 30 koledarskih dneh iz nečrpanih odobrenih okvirnih kreditov ali okvirnih likvidnostnih kreditov, določen v skladu s členom 31;
 - (e) dodatne odlive, ugotovljene v oceni v skladu s členom 23.

Člen 23

Dodatni likvidnostni odlivi za druge produkte in storitve

1. Kreditne institucije redno ocenjujejo verjetnost in potencialen obseg likvidnostnih odlivov v 30 koledarskih dneh za produkte ali storitve, ki niso omenjeni v členih 27–31 in ki jih te kreditne institucije ponujajo ali financirajo ali v zvezi s katerimi bi morebitni kupci menili, da so povezani s temi kreditnimi institucijami. Navedeni produkti ali storitve med drugim vključujejo likvidnostne odlive, ki so nastali zaradi pogodbenih dogovorov iz člena 429 in Priloge I k Uredbi (EU) št. 575/2013, kot so:
 - (a) druge zunajbilančne obveznosti in pogoje obveznosti financiranja, med drugim neodobreni kreditni aranžmaji;
 - (b) nečrpani krediti in kratkoročni krediti velikim institucionalnim nasprotnim strankam;
 - (c) hipotekarni krediti, ki so bili dogovorjeni, a še niso bili črpani;

- (d) kreditne kartice;
- (e) prekoračitve;
- (f) načrtovani odlivi, povezani z obnovitvijo ali podaljšanjem novih kreditov na drobno ali kreditov velikim institucionalnim strankam;
- (g) načrtovane obveznosti iz naslova izvedenih finančnih instrumentov;
- (h) zunajbilančni produkti, povezani s trgovinskim financiranjem.

2. Odlivi iz odstavka 1 se ocenijo ob predpostavki kombinacije idiosinkratičnih in tržnih stresnih razmer, kot je omenjeno v členu 5. Pri tej oceni kreditne institucije zlasti upoštevajo pomembno škodo za ugled, ki bi lahko nastala, če ne bi zagotovile likvidnostne podpore takim produktom ali storitvam. Kreditne institucije pristojnim organom najmanj enkrat letno poročajo o tistih produktih in storitvah, katerih verjetnost in potencialen obseg likvidnostnih odlivov iz odstavka 1 sta pomembna, pristojni organi pa določijo odlive, ki jih je treba dodeliti. Pristojni organi lahko za zunajbilančne produkte, povezane s trgovinskim financiranjem, iz člena 429 in Priloge I k Uredbi (EU) št. 575/2013 uporabijo stopnjo odliva do 5 %.

3. Pristojni organi vsaj enkrat letno EBA poročajo o vrstah produktov ali storitev, za katere so določili odlive na podlagi poročil kreditnih institucij, v poročilu pa pojasnijo metodologijo, ki so jo uporabili za določanje odlivov.

Člen 24

Odlivi iz stabilnih vlog na drobno

1. Razen če so izpolnjena merila za višjo stopnjo odliva iz členov 25(2), (3) ali (5), se znesek vlog na drobno, kritih s sistemom jamstva za vloge v skladu z Direktivo 94/19/ES Evropskega parlamenta in Sveta ⁽¹⁾ ali Direktivo 2014/49/EU ali enakovrednim sistemom jamstva za vloge v tretji državi, šteje za stabilnega in pomnoži s 5 %, če je vloga:

- (a) del ustaljenega razmerja, zaradi česar je verjetnost dviga izjemno majhna, ali
- (b) na transakcijskem računu.

2. Za namene odstavka 1(a) se vloga na drobno šteje za del ustaljenega razmerja, če vlagatelj izpolnjuje vsaj eno od naslednjih meril:

- (a) je v aktivnem pogodbenem razmerju s kreditno institucijo, ki traja vsaj 12 mesecev;
- (b) ima vzpostavljeno posojilno razmerje s kreditno institucijo v zvezi s stanovanjskimi krediti ali drugimi dolgoročnimi krediti;
- (c) ima vsaj en drug aktiven produkt, ki ni kredit, pri kreditni instituciji.

3. Za namene odstavka 1(b) se za vlogo na drobno šteje, da je na transakcijskem računu, če se plače, dohodki ali transakcije redno knjižijo v dobro oziroma v breme na navedenem računu.

4. Z odstopanjem od odstavka 1 lahko pristojni organi od 1. januarja 2019 dovolijo kreditnim institucijam, da znesek stabilnih vlog na drobno iz odstavka 1, ki jih krije sistem jamstva za vloge v skladu z Direktivo 2014/49/EU do zneska največ 100 000 EUR, kot je določeno v členu 6(1) navedene direktive, pomnožijo s 3 % če je Komisija potrdila, da uradno priznan sistem jamstva za vloge izpolnjuje vsa naslednja merila:

- (a) sistem jamstva za vloge ima razpoložljiva finančna sredstva, kot je določeno v členu 10 Direktive 2014/49/EU, ki se predhodno zbirajo s prispevki članov, ki se plačajo vsaj enkrat letno;
- (b) sistem jamstva za vloge ima ustrezne načine za zagotavljanje neposrednega dostopa do dodatnih finančnih sredstev v primeru velikih zahtev po njegovih rezervah, vključno z dostopom do izrednih prispevkov kreditnih institucij, ki so članice, in ustreznih alternativnih dogovorov o financiranju, da se zagotovi kratkoročno financiranje zasebnih ali javnih tretjih oseb;
- (c) sistem jamstva za vloge zagotavlja obdobje izplačila, ki traja sedem delovnih dni, kot je določeno v členu 8(1) Direktive 2014/49/EU, od datuma uporabe 3-odstotne stopnje odliva.

⁽¹⁾ Direktiva 94/19/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 30. maja 1994 o sistemih zajamčenih vlog (UL L 135, 31.5.1994, str. 5).

5. Pristojni organi izdajo dovoljenje iz odstavka 4 le po pridobitvi predhodne odobritve Komisije. Taka odobritev se zahteva z obvestilom z utemeljitvijo, ki vključuje dokaze, da bi bile stopnje odlivov za stabilne vloge na drobno nižje od 3 % v vseh preteklih stresnih obdobjih v skladu s scenariji iz člena 5. Obvestilo z utemeljitvijo se Komisiji predloži tri mesece pred zahtevanim datumom izdaje dovoljenja. Komisija oceni skladnost zadevnega sistema jamstva za vloge s pogoji iz odstavkov 4(a), (b) in (c). Če so ti pogoji izpolnjeni, Komisija odobri zahtevek pristojnega organa in izda dovoljenje, razen če obstajajo pomembni razlogi za odklonitev dovoljenja, pri čemer se upošteva delovanje notranjega trga za vloge na drobno. Vse kreditne institucije, povezane s takimi odobrenimi sistemi jamstva za vloge, so upravičene do uporabe 3-odstotne stopnje odliva. Komisija zaprosi EBA za mnenje o skladnosti zadevnega sistema jamstva za vloge s pogoji iz odstavkov 4(a), (b) in (c).

6. Pristojni organ lahko dovoli kreditnim institucijam, da znesek vloge na drobno, ki je krita s sistemom jamstva za vloge v tretji državi, ki je enakovreden sistemu iz odstavka 1, pomnoži s 3 %, če tretja država dovoli tako obravnavo.

Člen 25

Odlivi iz drugih vlog na drobno

1. Kreditne institucije druge vloge na drobno pomnožijo z 10 %, vključno s tistim delom vlog na drobno, ki niso zajete v členu 24, razen če veljajo pogoji iz odstavka 2.

2. Za druge vloge na drobno veljajo višje stopnje odlivov, ki jih kreditna institucija določi v skladu z odstavkom 3, če so izpolnjena naslednja merila:

(a) skupno stanje vlog, vključno z vsemi depozitnimi računi stranke pri tej kreditni instituciji ali skupini, presega 500 000 EUR;

(b) vloga je vložena pri kreditni instituciji z zgolj spletnim poslovanjem;

(c) vloga nudi obrestno mero, ki izpolnjuje katerega koli od naslednjih pogojev:

(i) obrestna mera bistveno presega povprečno obrestno mero za podobne produkte na drobno;

(ii) njen donos temelji na donosu na tržni indeks ali sklop indeksov;

(iii) njen donos temelji na kateri koli tržni spremenljivki, ki ni spremenljiva obrestna mera;

(d) vloga je bila prvotno položena kot vezana vloga, ki poteče v 30 koledarskih dneh, ali pa ima v skladu s pogodbenimi dogovori fiksen odpovedni rok, ki je krajši od 30 koledarskih dni, in ni vloga, ki je upravičena do obravnave iz odstavka 4;

(e) za kreditno institucijo s sedežem v Uniji je vlagatelj rezident v tretji državi ali pa je vloga denominirana v valuti, ki ni euro, ali nacionalni valuti države članice. Za kreditne institucije ali podružnice v tretjih državah je vlagatelj nerezident v tretji državi ali pa je vloga denominirana v valuti, ki ni nacionalna valuta tretje države.

3. Kreditne institucije uporabljajo višjo stopnjo odliva, ki se določi na naslednje načine:

(a) če vloge na drobno izpolnjujejo merilo iz točke (a) ali dve od meril iz točk (b) do (e) odstavka 2, se uporablja stopnja odliva med 10 % in 15 %;

(b) če vloge na drobno izpolnjujejo merila iz točke (a) odstavka 2 in vsaj še eno merilo iz odstavka 2, ali tri ali več meril iz odstavka 2, se uporablja stopnja odliva med 15 % in 20 %.

Pristojni organi lahko v posameznih primerih uporabljajo višjo stopnjo odliva, kjer to upravičujejo posebne okoliščine kreditne institucije. Kreditne institucije uporabljajo stopnjo odliva iz odstavka 3(b) za vloge na drobno, pri katerih ocena iz odstavka 2 ni bila izvedena ali ni zaključena.

4. Kreditne institucije lahko iz izračuna odlivov izključijo nekatere jasno opredeljene kategorije vlog na drobno, če kreditna institucija v vsakem primeru za celotno kategorijo teh vlog strogo uporablja naslednje določbe, razen v upravičenih primerih, ko je vlagatelj v stiski:

- (a) vlagatelju v 30 koledarskih dneh ni dovoljeno dvigniti vloge ali
- (b) za predčasne dvige v 30 koledarskih dneh mora vlagatelj plačati kazen, ki zajema izgubo obresti med datumom dviga in datumom pogodbene zapadlosti, ter materialno kazen, za katero ni nujno, da presega zapadle pripadajoče obresti za čas, ki je pretekel med datumom pologa in datumom dviga.

Če se del vloge iz prvega pododstavka lahko dvigne, ne da bi nastala taka kazen, se samo ta del obravnava kot vloga na vpogled, preostali saldo pa se obravnava kot vezana vloga, kot je določeno v tem odstavku. Stopnja odliva v višini 100 % se uporablja za preklicane vloge s preostalo zapadlostjo, ki traja manj kot 30 koledarskih dni, in če je bilo dogovorjeno izplačilo drugi kreditni instituciji.

5. Z odstopanjem od odstavkov 1 do 4 in člena 24 kreditna institucija pomnoži vloge na drobno iz tretjih držav z večjim odstotkom stopnje odliva, če tak odstotek določa nacionalna zakonodaja, ki določa zahteve glede likvidnosti, v navedeni tretji državi.

Člen 26

Odlivi s soodvisnimi prilivi

Po predhodni odobritvi pristojnega organa lahko kreditne institucije izračunajo likvidnostni odliv brez soodvisnega priliva, če ta izpolnjuje vse naslednje pogoje:

- (a) soodvisni priliv je neposredno povezan z odlivom in se ga ne upošteva pri izračunu likvidnostnih prilivov iz poglavja 3;
- (b) soodvisni priliv se zahteva v skladu s pravno, regulativno ali pogodbeno obveznostjo;
- (c) soodvisni priliv izpolnjuje enega od naslednjih pogojev:
 - (i) obvezno nastane pred odlivom;
 - (ii) prejme se v 10 dneh, zanj pa jamči centralna raven države članice.

Člen 27

Odlivi iz vlog za operativne namene

1. Kreditne institucije s 25 % pomnožijo obveznosti, ki izhajajo iz spodaj opisanih vlog:

- (a) vlog, ki jih mora vzdrževati vlagatelj, da od institucije pridobi storitve kliringa, skrbništva, upravljanja z denarjem ali druge primerljive storitve v okviru ustaljenega poslovnega odnosa;
- (b) vlog, ki jih je treba vzdrževati v okviru sodelovanja pri skupnih nalogah znotraj institucionalne sheme za zaščito vlog, ki izpolnjuje zahteve iz člena 113(7) Uredbe (EU) št. 575/2013 ali znotraj skupine združenih kreditnih institucij, ki so stalno povezane z osrednjim organom in izpolnjujejo zahteve člena 113(6) navedene uredbe, ali kot zakonsko ali pogodbeno določeno vlogo druge kreditne institucije, ki je članica iste institucionalne sheme za zaščito vlog ali združne mreže, če se navedene vloge ne priznavajo za likvidna sredstva za kreditno institucijo vlagateljico iz odstavka 3 in člena 16;
- (c) vlog, ki jih mora vzdrževati vlagatelj v okviru ustaljenega poslovnega razmerja, ki ni razmerje iz točke (a);
- (d) vlog, ki jih mora vzdrževati vlagatelj, da pridobi storitve denarnega kliringa in storitve centralne institucije, in kadar je kreditna institucija del ene od mrež ali shem iz člena 16.

2. Z odstopanjem od odstavka 1 kreditne institucije s 5 % pomnožijo del obveznosti, ki izhajajo iz vlog iz odstavka 1(a), ki je krit s sistemom jamstva za vloge v skladu z Direktivo 94/19/ES ali Direktivo 2014/49/EU ali enakovrednim sistemom jamstva za vloge v tretji državi.

3. Vloge kreditnih institucij pri centralni instituciji, ki se štejejo za likvidna sredstva za kreditno institucijo vlagateljico v skladu s členom 16, se pomnožijo s 100-odstotno stopnjo odliva za centralno institucijo glede na znesek navedenih likvidnih sredstev po odbitku. Za ta likvidna sredstva se ne šteje, da pokrivajo odlive, razen odliva iz prvega stavka tega odstavka, in se ne upoštevajo za namene izračuna sestave preostalega likvidnostnega blažilnika iz člena 17 za centralno institucijo na posamični ravni.

4. Storitve kliringa, skrbništva, upravljanja z denarjem ali druge primerljive storitve, navedene v točkah (a) in (d) odstavka 1, se upoštevajo samo v obsegu, v katerem se te izvajajo v okviru ustaljenega razmerja, ki je ključnega pomena za vlagatelja. Vloge iz točk (a), (c) in (d) odstavka 1 imajo znatne pravne ali operativne omejitve, zaradi katerih pomembni dvigi v 30 koledarskih dneh niso verjetni. Finančna sredstva, ki presegajo potrebna finančna sredstva za zagotavljanje operativnih storitev, se obravnavajo kot vloge za neoperativne namene.

5. Vloge, ki izhajajo iz razmerja korespondenčnega bančništva ali zagotavljanja posredniških storitev, se ne obravnavajo kot vloge za poslovne namene in se jim dodeli 100-odstotna stopnja odliva.

6. Da se opredelijo vloge iz točke (c) odstavka (1), kreditna institucija upošteva, da obstaja ustaljeno poslovno razmerje z nefinančno stranko, pri čemer so izvzete vezane vloge, varčevalne vloge ali vloge tretjih oseb, ki jih je zbral posrednik za vloge (*brokered deposits*), če so izpolnjena vsa naslednja merila:

- (a) nadomestilo za sredstva na računu je ocenjeno po stopnji, ki je za najmanj 5 bazičnih točk nižja od uveljavljene stopnje za vloge pri velikih institucionalnih strankah s primerljivimi značilnostmi, vendar ni treba, da je negativna;
- (b) vloga je na posebej določenih računih in ima take obresti, da ne ustvarja ekonomskih spodbud za vlagatelja, da na računu vzdržuje finančna sredstva, ki presegajo, kar je potrebno za poslovno razmerje;
- (c) pomembne transakcije se na zadevnem računu redno knjižijo v dobro oziroma v breme;
- (d) izpolnjeno je eno od naslednjih meril:
 - (i) razmerje z vlagateljem obstaja najmanj 24 mesecev;
 - (ii) vloga se uporablja za najmanj dve aktivni storitvi. Med te storitve lahko spadajo neposreden ali posreden dostop do nacionalnih ali mednarodnih plačilnih storitev, trgovanje z vrednostnimi papirji ali depotne storitve.

Le tisti del vloge, ki je potreben za koriščenje storitve, pri kateri je vloga stranski produkt, se šteje kot vloga za operativne namene. Preostali del se šteje za vlogo za neoperativne namene.

Člen 28

Odliivi iz drugih obveznosti

1. Kreditne institucije s 40 % pomnožijo obveznosti, ki izhajajo iz vlog nefinančnih strank, držav, centralnih bank, multilateralnih razvojnih bank, subjektov javnega sektorja, kreditnih zadrug, ki jih je odobril pristojni organ, osebnih investicijskih podjetij ali strank, ki so posredniki za vloge (*deposit brokers*), če ne spadajo v člen 27.

Z odstopanjem od prvega pododstavka se, kadar so obveznosti iz navedenega pododstavka krite s sistemom jamstva za vloge v skladu z Direktivo 94/19/ES ali Direktivo 2014/49/EU ali enakovrednim sistemom jamstva za vloge v tretji državi, pomnožijo z 20 %.

2. Kreditne institucije pomnožijo obveznosti, ki izhajajo iz lastnih operativnih stroškov institucije, z 0 %.

3. Kreditne institucije pomnožijo obveznosti, ki izhajajo iz zavarovanih kreditnih poslov in poslov z instrumenti kapitalskega trga, ki zapadejo v 30 koledarskih dneh, kot so opredeljeni v členih 192(2) in (3) Uredbe (EU) št. 575/2013, z:

- (a) 0 %, če so zavarovane s sredstvi, ki se lahko štejejo za sredstva stopnje 1 v skladu s členom 10, pri čemer so izvzete izjemno visokokakovostne krite obveznice iz člena 10(1)(f), ali če je kreditodajalec centralna banka;
- (b) 7 %, če so zavarovane s sredstvi, ki se lahko štejejo za izjemno visokokakovostne krite obveznice iz člena 10(1)(f);
- (c) 15 %, če so zavarovane s sredstvi, ki se lahko štejejo za sredstva stopnje 2A v skladu s členom 11;
- (d) 25 %:
 - (i) če so zavarovane s sredstvi iz točke (i), (ii) ali (iv) člena 13(2)(g);
 - (ii) če so zavarovane s sredstvi, ki ne bi izpolnjevala pogojev za likvidna sredstva v skladu s členoma 10 in 11, in je kreditodajalec enota centralne ravni države, subjekt javnega sektorja države članice ali tretje države, v kateri je kreditna institucija pridobila dovoljenje za opravljanje dejavnosti ali pa je odprla podružnico, ali multilateralna razvojna banka. Subjekti javnega sektorja, ki so deležni takšne obravnave, so omejeni na tiste, ki imajo utež tveganja v višini 20 % ali manj v skladu s členoma 116(4) in (5) Uredbe (EU) št. 575/2013;
- (e) 35 %, če so zavarovane s podkategorijami sredstev iz točke (iii) ali (v) člena 13(2)(g);

- (f) 50 %, če so zavarovane s:
- (i) podjetniškimi dolžniškimi vrednostnimi papirji, ki se lahko štejejo za sredstva stopnje 2B v skladu s členom 12(1)(b);
 - (ii) delnicami, ki se lahko štejejo za sredstva stopnje 2B v skladu s členom 12(1)(c);
- (g) 100 %, če so zavarovane s sredstvi, ki ne izpolnjujejo pogojev za likvidna sredstva v skladu z naslovom II, z izjemo poslov iz točke (d)(ii) tega odstavka, ali če je kreditodajalec centralna banka.
4. Posledica poslov zamenjave zavarovanja, ki zapadejo v naslednjih 30 dneh, je odliv presežne likvidnostne vrednosti izposojenih sredstev v primerjavi z likvidnostno vrednostjo posojenih sredstev, razen če je nasprotna stranka centralna banka, saj se v tem primeru uporabi odliv v višini 0 %.
5. Neto stanja na ločenih računih, povezana z režimi za zaščito strank, ki jih določajo nacionalni predpisi, se morajo obravnavati kot prilivi v skladu s členom 32 in morajo biti izključena iz nabora likvidnih sredstev.
6. Kreditne institucije uporabljajo stopnjo odliva v višini 100 % za vse zapise, obveznice ali druge dolžniške vrednostne papirje, ki jih izda kreditna institucija, razen če se obveznica prodaja izključno na trgu za male vlagatelje in je na računu za male vlagatelje, saj se v tem primeru ti instrumenti lahko obravnavajo kot ustrezna kategorija vlog na drobno. Vzpostavljene morajo biti omejitve, da navedenih instrumentov ne morejo kupiti in imeti v lasti stranke, ki niso mali vlagatelji.

Člen 29

Odlivi znotraj skupine ali institucionalne sheme za zaščito vlog

1. Z odstopanjem od člena 31 lahko pristojni organi za vsak posamezen primer posebej dovolijo uporabo nižje stopnje odliva za nečrpane okvirne kredite in okvirne likvidnostne kredite, kadar so izpolnjeni vsi naslednji pogoji:
- (a) obstajajo razlogi, da se pričakuje nižji odliv tudi v primeru kombinacije idiosinkratičnih in tržnih stresnih razmer nasprotne stranke;
 - (b) nasprotna stranka je institucija, ki je nadrejena oseba ali podrejena družba kreditne institucije, ali druga podrejena družba iste nadrejene kreditne institucije ali je z zadevno kreditno institucijo povezana v smislu člena 12(1) Direktive 83/349/EGS⁽¹⁾ ali član enake institucionalne sheme za zaščito vlog iz člena 113(7) Uredbe (EU) št. 575/2013 ali centralna institucija ali član mreže ali zadružne skupine, kot so omenjene v členu 10 navedene uredbe;
 - (c) nižja stopnja odliva ni nižja od stopnje priliva, ki jo uporablja nasprotna stranka;
 - (d) kreditna institucija in nasprotna stranka imata sedež v isti državi članici.
2. Pristojni organi lahko opustijo pogoj iz točke (d) odstavka 1, če se uporablja člen 20(1)(b) Uredbe (EU) št. 575/2013. V tem primeru morajo biti izpolnjena naslednja dodatna objektivna merila:
- (a) ponudnik in prejemnik likvidnosti imata profil nizkega likvidnostnega tveganja;
 - (b) obstajajo pravno zavezujoči dogovori in zaveze med subjekti v skupini v zvezi z nečrpanimi okvirnimi krediti ali okvirnimi likvidnostnimi krediti;
 - (c) profil likvidnostnega tveganja prejemnika likvidnosti se ustrezno upošteva pri upravljanju likvidnostnega tveganja ponudnika likvidnosti.

Če je dovoljena uporaba nižje stopnje odliva, pristojni organ obvesti EBA o izidu procesa iz člena 20(1)(b) Uredbe (EU) št. 575/2013. Pristojni organ redno preverja, ali so izpolnjeni pogoji za take nižje odlive.

Člen 30

Dodatni odlivi

1. Za zavarovanje s premoženjem, ki ni denar in sredstva iz člena 10, ki ga uporablja kreditna institucija za pogodbe iz Priloge II k Uredbi (EU) št. 575/2013 in kreditne izvedene finančne instrumente, velja dodatni odliv v višini 20 %.

Za zavarovanje s sredstvi iz člena 10(1)(f), ki ga uporablja kreditna institucija za pogodbe iz Priloge II k Uredbi (EU) št. 575/2013 in kreditne izvedene finančne instrumente, velja dodatni odliv v višini 10 %.

⁽¹⁾ Sedma direktiva Sveta z dne 13. junija 1983 o konsolidiranih računovodskih izkazih, ki temelji na členu 54(3)(g) Pogodbe

2. Kreditne institucije izračunajo dodaten odliv za vse sklenjene pogodbe, katerih pogodbeni pogoji v 30 koledarskih dneh in po pomembnem poslabšanju kreditne kakovosti kreditne institucije povzročijo dodatne likvidnostne odlive ali potrebe po zavarovanju s premoženjem, ter ga sporočijo pristojnim organom. Kreditne institucije obvestijo pristojne organe o tem odlivu najpozneje ob predložitvi poročila v skladu s členom 415 Uredbe (EU) št. 575/2013. Če pristojni organi menijo, da so taki odlivi pomembni v zvezi s potencialnimi likvidnostnimi odlivi kreditne institucije, lahko od kreditne institucije zahtevajo, da doda dodaten odliv za tiste pogodbe, ki ustreza dodatnim potrebam po zavarovanju s premoženjem ali denarnim odlivom, ki so posledica pomembnega poslabšanja kreditne kakovosti kreditne institucije, kot je znižanje zunanje bonitetne ocene za tri stopnje. Kreditna institucija za navedeno dodatno zavarovanje s premoženjem ali denarne odlive uporablja 100-odstotno stopnjo odliva. Kreditna institucija redno pregleduje obseg tega pomembnega poslabšanja glede na zadevne določbe iz sklenjenih pogodb in rezultate tega pregleda sporoča pristojnim organom.

3. Kreditna institucija doda dodatni odliv glede na potrebe po zavarovanju s premoženjem, ki bi nastale zaradi vpliva slabih razmer na trgu na posle z izvedenimi finančnimi instrumenti ter posle financiranja in druge pogodbe kreditne institucije, če je ta vpliv pomemben. Izračun se opravi v skladu z delegiranim aktom, ki ga Komisija sprejme v skladu s členom 423(3) Uredbe (EU) št. 575/2013.

4. Kreditne institucije upoštevajo odlive in prilive, predvidene v 30 koledarskih dneh, iz pogodb, navedenih v Prilogi II k Uredbi (EU) št. 575/2013, na neto osnovi v skladu s členom 21. V primeru neto odliva kreditna institucija rezultat pomnoži s stopnjo odliva v višini 100 %. Kreditne institucije izvzamejo iz takih izračunov tiste zahteve glede likvidnosti, ki bi nastale zaradi uporabe odstavkov 1, 2 in 3.

5. Kreditna institucija doda dodatni odliv, ki ustreza 100-odstotni tržni vrednosti vrednostnih papirjev ali drugih sredstev, prodanih na kratko in izročenih v roku 30 koledarskih dni, razen če ima kreditna institucija v lasti prodane vrednostne papirje ali si jih je izposodila pod pogoji, ki zahtevajo njihovo vračilo šele po 30 koledarskih dneh, ter če zadevni vrednostni papirji niso del likvidnih sredstev kreditne institucije. Če je kratka pozicija krita z zavarovanjem poslom financiranja z vrednostnimi papirji, kreditna institucija predvideva, da se bo kratka pozicija ohranila v obdobju 30 koledarskih dni, odliv pa se določi v višini 0 %.

6. Kreditna institucija doda dodatni odliv, ki ustreza 100 %:

- (a) presežka zavarovanja s premoženjem, ki ga ima kreditna institucija in ga na podlagi pogodbe lahko kadar koli zahteva nasprotna stranka;
- (b) zavarovanja s premoženjem, ki naj bi se v 30 koledarskih dneh predložilo nasprotni stranki;
- (c) zavarovanja s premoženjem, ki ustreza sredstvom, ki se lahko štejejo za likvidna sredstva za namene naslova II, a ki bi jih lahko brez soglasja kreditne institucije nadomestila sredstva, ki ne bi izpolnjevala pogojev za likvidna sredstva za namene naslova II.

7. Vloge, prejete kot zavarovanje s premoženjem, se ne štejejo za obveznosti za namene člena 27 ali 29, temveč se zanje po potrebi uporabljajo določbe odstavkov 1–6 tega člena.

8. Kreditne institucije predvidijo 100-odstoten odliv za izgubo financiranja iz naslova vrednostnih papirjev s premoženjskim kritjem, kritih obveznic in drugih strukturiranih finančnih instrumentov, ki zapadejo v 30 koledarskih dneh, če te instrumente izdajo sama kreditna institucija ali namenske družbe ali pravni subjekti s posebnim namenom, ki jih financira kreditna institucija.

9. Kreditne institucije predvidijo 100-odstoten odliv za izgubo financiranja iz naslova komercialnih zapisov s premoženjskim kritjem, namenskih družb, pravnih subjektov za naložbe vrednostnih papirjev (*securities investment vehicles*) in drugih takih instrumentov financiranja. Ta stopnja odliva v višini 100 % se uporablja za zapadajoč znesek ali znesek sredstev, ki bi se potencialno lahko vrnil, ali potrebno likvidnost.

10. Za navedeni del programov financiranja iz odstavkov 8 in 9 kreditnim institucijam, ki ponujajo povezane okvirne likvidnostne kredite, ni treba dvakrat šteti zapadajočega instrumenta financiranja in okvirnega likvidnostnega kredita za konsolidirane programe.

11. Sredstva, izposojena na nezavarovani podlagi z zapadlostjo v 30 koledarskih dneh, se v celoti iztečejo, kar povzroči 100-odstotni odliv likvidnih sredstev, razen če ima kreditna institucija v lasti vrednostne papirje in niso del likvidnostnega blažilnika kreditne institucije.

12. V zvezi z zagotavljanjem posredniških storitev se za posle, če je kreditna institucija financirala sredstva ene stranke tako, da jih je notranje pobotala s kratkimi prodajami druge stranke, uporablja 50-odstotni odliv za pogojno obveznost, saj bo kreditna institucija v primeru dviga stranke morda morala najti dodatne vire financiranja za kritje teh pozicij.

Člen 31

Odlivi iz okvirnih kreditov in okvirnih likvidnostnih kreditov

1. Za namene tega člena okvirni likvidnostni kredit pomeni vse odobrene, nečrpane rezervne aranžmaje, ki bi se uporabili za refinanciranje dolga stranke v situacijah, ko stranka ne more obnoviti navedenega dolga na finančnih trgih. Njegov znesek se izračuna kot znesek dolga, ki ga izda stranka, ki je trenutno neporavnan in zapade v 30 koledarskih dneh ter je krit z aranžmajem. Delež okvirnega likvidnostnega kredita, ki krije dolg, ki ne zapade v 30 koledarskih dneh, se izključi iz obsega opredelitve aranžmaja. Vsaka dodatna zmogljivost instrumenta se obravnava kot odobren okvirni kredit s povezano stopnjo črpanja, kot je določena v tem členu. Splošni krediti za obratna sredstva za podjetja niso razvrščeni med okvirne likvidnostne kredite, temveč med okvirne kredite.

2. Kreditne institucije izračunajo odlive za okvirne kredite in okvirne likvidnostne kredite tako, da pomnožijo znesek okvirnega kredita in okvirnega likvidnostnega kredita z ustreznimi stopnjami odlivov, določenimi v odstavkih 3–5. Odlivi iz odobrenih okvirnih kreditov in okvirnih likvidnostnih kreditov se določijo kot odstotek najvišjega zneska, ki se lahko črpa v 30 koledarskih dneh, brez vseh zahtev po likvidnosti, ki bi veljale v skladu s členom 23 za zunajbilančne postavke iz naslova trgovinskega financiranja in brez kakršnega koli zavarovanja s premoženjem, ki je na voljo kreditni instituciji in vrednoteno v skladu s členom 9, če zavarovanje s premoženjem izpolnjuje vse naslednje pogoje:

- (a) kreditna institucija ga lahko ponovno uporabi ali zastavi;
- (b) je v obliki likvidnih sredstev, vendar ni upoštevano kot del likvidnostnega blažilnika, in
- (c) ni sestavljeno iz sredstev, ki jih izda nasprotna stranka v aranžmaju ali eden od njenih povezanih subjektov.

Če ima institucija na voljo potrebne informacije, se najvišji znesek, ki se lahko črpa za okvirne kredite in okvirne likvidnostne kredite, določi kot najvišji znesek, ki bi se lahko črpal glede na obveznosti nasprotne stranke ali predhodno določen razpored črpanja iz pogodbe, ki zapade v naslednjih 30 koledarskih dneh.

3. Najvišji znesek nečrpanih odobrenih okvirnih kreditov in nečrpanih odobrenih okvirnih likvidnostnih kreditov, ki se lahko črpa v naslednjih 30 koledarskih dneh, se pomnoži s 5 %, če izpolnjujejo pogoje za razvrstitev v kategorijo izpostavljenosti vlog na drobno.

4. Najvišji znesek, ki se lahko črpa iz nečrpanih odobrenih okvirnih kreditov v naslednjih 30 koledarskih dneh, se pomnoži z 10 %, če izpolnjujejo naslednje pogoje:

- (a) ne izpolnjujejo pogojev za kategorijo izpostavljenosti do vlog na drobno;
- (b) bili so zagotovljeni strankam, ki niso finančne stranke, vključno nefinančnim podjetjem, državam, centralnim bankam, multilateralnim razvojnim bankam in subjektom javnega sektorja;
- (c) niso bili zagotovljeni kot nadomestilo za financiranje stranke, kadar ta ne more pokriti potreb po financiranju na finančnih trgih.

5. Najvišji znesek, ki se lahko črpa iz nečrpanih odobrenih okvirnih likvidnostnih kreditov v naslednjih 30 koledarskih dneh, se pomnoži s 30 %, če izpolnjujejo pogoje iz točk (a) in (b) odstavka 4, in s 40 %, če se zagotovijo osebnim investicijskim podjetjem.

6. Nečrpani odobreni znesek okvirnega likvidnostnega kredita, zagotovljenega SSPE, da bi lahko ta SSPE kupil sredstva, ki niso vrednostni papirji, od nefinančnih strank, se pomnoži z 10 %, če presega vrednost sredstev, trenutno kupljenih od strank, in če je najvišji znesek, ki se lahko črpa, pogodbeno omejen na vrednost trenutno kupljenih sredstev.

7. Centralna institucija sheme ali mreže iz člena 16 likvidnostno financiranje, odobreno kreditni instituciji, ki je članica sheme ali mreže, pomnoži s 75-odstotno stopnjo odliva, če lahko taka kreditna institucija, ki je članica sheme ali mreže, obravnava likvidnostno financiranje kot likvidno sredstvo v skladu s členom 16(2). Za odobreni znesek glavnice likvidnostnega financiranja se uporablja 75-odstotna stopnja odliva.

8. Kreditna institucija pomnoži najvišji znesek, ki se lahko črpa iz drugih nečrpanih odobrenih okvirnih kreditov in nečrpanih odobrenih okvirnih likvidnostnih kreditov v 30 koledarskih dneh, z ustrezno stopnjo odliva na naslednji način:

- (a) 40 % za okvirne kredite in okvirne likvidnostne kredite, zagotovljene kreditnim institucijam, in za okvirne kredite, zagotovljene reguliranim finančnim institucijam, vključno z zavarovalnicami in investicijskimi podjetji, KNP ali zaprtim investicijskim skladom;

- (b) 100 % za okvirne likvidnostne kredite, ki jih je kreditna institucija zagotovila SSPE, ki niso tisti iz odstavka 6, in dogovore, v skladu s katerimi mora institucija kupiti sredstva od SSPE ali jih zamenjati;
- (c) 100 % za okvirne kredite in okvirne likvidnostne kredite za finančne stranke, ki niso omenjene v točkah (a) in (b) ter odstavkih 1–7.

9. Z odstopanjem od odstavkov 1–8 lahko kreditne institucije, ki so jih ustanovile in jih financirajo enote centralne ali regionalne ravni države vsaj ene države članice, uporabljajo obravnave iz odstavkov 3 in 4 za okvirne kredite in okvirne likvidnostne kredite, ki se zagotovijo dajalcem promocijskih kreditov izključno za namen neposrednega ali posrednega financiranja promocijskih kreditov, če ti krediti izpolnjujejo zahteve glede stopenj odlivov iz odstavkov 3 in 4.

Z odstopanjem od člena 32(3)(g) lahko kreditne institucije uporabijo simetrični priliv in odliv, če se navedeni promocijski krediti zagotovijo kot pretočni krediti prek druge institucije, ki je posrednica.

Promocijski krediti iz tega odstavka so na voljo samo osebam, ki niso finančne stranke, po nekonkurenčnih in neprofitnih pogojih, da se spodbudijo cilji javne politike Unije ali enot centralne ali regionalne ravni države članice. Takšne instrumente je mogoče črpati samo na podlagi utemeljeno pričakovane zahteve po promocijskemu kreditu in do zneska take zahteve, pri čemer je zagotovljeno, da se o uporabi dodeljenih sredstev naknadno poroča.

10. Kreditne institucije s 100 % pomnožijo vse likvidnostne odlive, ki izhajajo iz obveznosti, ki zapadejo v 30 koledarskih dneh in niso obveznosti iz členov od 23 do 31.

POGLAVJE 3

Likvidnostni prilivi

Člen 32

Prilivi

1. Likvidnostni prilivi se ocenijo v obdobju, ki traja 30 koledarskih dni. Vključujejo samo pogodbene prilive iz izpostavljenosti, ki niso zapadle in za katere kreditna institucija nima razloga, da bi pričakovala, da v 30 koledarskih dneh ne bodo poravnane.
2. Likvidnostni prilivi prejmejo 100-odstotno stopnjo priliva, in vključujejo zlasti naslednje prilive:
 - (a) zapadla denarna sredstva, ki jih dolgujejo centralne banke in finančne stranke. V zvezi z njimi se zlasti za prilive iz naslednjih poslov uporablja 100-odstotna stopnja priliva:
 - (i) vrednostnih papirjev, ki zapadejo v 30 koledarskih dneh;
 - (ii) poslov trgovinskega financiranja iz točke (b) drugega pododstavka člena 162(3) Uredbe (EU) št. 575/2013 s preostalo zapadlostjo manj kot 30 koledarskih dni;
 - (b) denarna sredstva iz naslova pozicij v lastniških instrumentih, ki so vključeni v glavne borzne indekse, če se likvidna sredstva ne štejejo dvakrat. Ta denarna sredstva vključujejo denarna sredstva, ki pogodbeno zapadejo v 30 koledarskih dneh, kot so dividende v denarju iz takih glavnih borznih indeksov in zapadla denarna sredstva iz takih lastniških instrumentov, ki so bili prodani, a še niso bili poravnani, če se ne priznavajo za likvidna sredstva v skladu z naslovom II.
3. Z odstopanjem od odstavka 2 za prilive iz tega odstavka veljajo naslednje zahteve:
 - (a) zapadla denarna sredstva, ki jih dolgujejo nefinančne stranke, se za namene plačila glavnice zmanjšajo za 50 % njihove vrednosti ali za višino pogodbenih obveznosti do teh strank za zagotovitev financiranja, odvisno od tega, kateri znesek je višji. Za namene te točke nefinančne stranke vključujejo podjetja, države, multilateralne razvojne banke in subjekte javnega sektorja. Z odstopanjem lahko kreditne institucije, ki so prejele zavezo iz člena 31(9) za izplačilo promocijskega kredita končnemu prejemniku ali ki so prejele podobno zavezo od multilateralne razvojne banke ali subjekta javnega sektorja, upoštevajo priliv do zneska odliva, ki ga uporabljajo za zadevno zavezo za zagotovitev navedenih promocijskih kreditov;
 - (b) zapadla denarna sredstva iz naslova zavarovanih kreditnih poslov in poslov z instrumenti kapitalskega trga, kot so opredeljeni v točkah (2) in (3) člena 192 Uredbe (EU) št. 575/2013, ki so zavarovani z likvidnimi sredstvi, se ne

upoštevajo do vrednosti likvidnih sredstev, zmanjšani za odbitke, ki se uporabljajo v skladu z naslovom II. Zapadla denarna sredstva za preostalo vrednost ali če so zavarovana s sredstvi, ki ne izpolnjujejo pogojev za likvidna sredstva v skladu z naslovom II, se upoštevajo v celoti. Priliv ni dovoljen, če se zavarovanje s premoženjem uporabi za kritje kratke pozicije v skladu s členom 30(5);

- (c) zapadla denarna sredstva iz pogodbenih kreditov za povečanje trgovalnega portfelja, zavarovana z nelikvidnimi sredstvi, lahko imajo 50-odstotno stopnjo priliva. Taki prilivi se lahko upoštevajo samo, če kreditna institucija ne uporablja zavarovanja s premoženjem, ki ga je prvotno prejela za kredite, za kritje katerih koli kratkih pozicij;
- (d) zapadli denarni zneski, ki jih kreditna institucija, ki dolguje ta zapadla denarna sredstva, obravnava v skladu s členom 27, razen vloge pri centralni instituciji iz člena 27(3), se pomnožijo z ustrezno simetrično stopnjo priliva. Če ustrezne stopnje ni mogoče določiti, se uporablja 5-odstotna stopnja priliva;
- (e) zamenjave zavarovanja, ki zapadejo v 30 koledarskih dneh, privedejo do priliva za presežno likvidnostno vrednost posojenih sredstev glede na likvidnostno vrednost izposojenih sredstev;
- (f) če se zavarovanje s premoženjem, pridobljeno s povratnim repo poslom, izposoje vrednostnih papirjev ali zamenjavo zavarovanja, ki zapade v 30 dneh, ponovno zastavi in se uporabi za kritje kratkih pozicij, ki so lahko podaljšane na več kot 30 dni, kreditna institucija domneva, da bodo taki povratni repo posli ali izposoje vrednostnih papirjev obnovljeni in ne bodo povečali denarnih prilivov, kar odraža njeno potrebo po nadaljnjemu kritju kratke pozicije ali ponovnem nakupu zadevnih vrednostnih papirjev. Kratke pozicije vključujejo primere, v katerih je v izravnani poziciji kreditna institucija na kratko dokončno prodala vrednostni papir kot del strategije trgovanja ali varovanja pred tveganjem, in primere, v katerih ima kreditna institucija kratko pozicijo v vrednostnem papirju v izravnani poziciji repo posla in si je izposodila vrednostni papir za določeno obdobje ter posodila vrednostni papir za daljše obdobje;
- (g) nečrpani okvirni krediti ali okvirni likvidnostni krediti ali katere koli druge zaveze, prejete od subjektov, ki niso centralne banke ali subjekti iz člena 34, se ne upoštevajo. Nečrpani odobreni okvirni likvidnostni krediti centralne banke, ki so priznani za likvidna sredstva v skladu s členom 14, se ne upoštevajo kot priliv;
- (h) zapadla denarna sredstva iz naslova vrednostnih papirjev, ki jih je izdala sama kreditna institucija ali povezani subjekt, se upoštevajo na neto osnovi, stopnja priliva pa se uporablja na podlagi veljavne stopnje priliva za sredstva, namenjena kritju, v skladu s tem členom;
- (i) sredstva z nedoločenim pogodbenim končnim datumom se upoštevajo z 20-odstotno stopnjo priliva, če pogodba kreditni instituciji omogoča, da odstopi od pogodbe ali zahteva plačilo v 30 dneh.

4. Točka (a) odstavka 3 se ne uporablja za zapadla denarna sredstva iz naslova zavarovanih kreditnih poslov in poslov z instrumenti kapitalnega trga, kot so opredeljeni v točkah (2) in (3) člena 192 Uredbe (EU) št. 575/2013, ki so v skladu z naslovom II zavarovani z likvidnimi sredstvi, kot je določeno v točki (b) odstavka 3. Prilivi iz sprostitve stanj na ločenih računih v skladu z regulativnimi zahtevami za zaščito trgovalnih sredstev stranke se upoštevajo v celoti, če se ta ločena stanja vzdržujejo v likvidnih sredstvih, kot je opredeljeno v naslovu II.

5. Odlivi in prilivi, ki so predvideni v 30 koledarskih dneh, iz pogodb, navedenih v Prilogi II k Uredbi (EU) št. 575/2013, se izračunajo na neto osnovi, kot je opisano v členu 21, in se pomnožijo s 100 % v primeru neto priliva.

6. Kreditne institucije ne upoštevajo prilivov iz likvidnih sredstev iz naslova II, razen zapadlih plačil iz naslova teh sredstev, ki niso izražena v tržni vrednosti sredstva.

7. Kreditne institucije ne upoštevajo prilivov iz novih prevzetih obveznosti.

8. Kreditne institucije upoštevajo likvidnostne prilive, ki bodo prejeti v tretjih državah z omejitvami pri prenosu ali ki so denominirani v nekonvertibilnih valutah, le v takšni meri, kot ustrezajo odlivom v tretji državi oziroma v zadevni valuti.

Člen 33

Zgornja meja prilivov

1. Kreditne institucije omejijo priznavanje likvidnostnih prilivov na 75 % skupnih likvidnostnih odlivov, kot so opredeljeni v poglavju 2, razen če se izvzame poseben priliv iz odstavkov 2, 3 ali 4.

2. Kreditna institucija lahko po predhodni odobritvi pristojnega organa v celoti ali deloma izvzame iz uporabe zgornje meje iz odstavka 1 naslednje likvidnostne prilive:

- (a) prilive, ki izvirajo od nadrejene osebe ali podrejene družbe kreditne institucije, ali druge podrejene družbe iste nadrejene kreditne institucije ali družbe, ki je z zadevno kreditno institucijo povezana v smislu člena 12(1) Direktive 83/349/EGS;
- (b) prilive iz vlog pri drugih kreditnih institucijah znotraj skupine subjektov, ki so upravičeni do obravnave iz člena 113(6) ali (7) Uredbe (EU) št. 575/2013;
- (c) prilive iz člena 26, vključno s prilivi iz kreditov, povezanih s hipotekarnim kreditiranjem, ali promocijskih kreditov iz člena 31(9) ali iz multilateralne razvojne banke ali subjekta javnega sektorja, ki jih je kreditna institucija pretočno financirala.

3. Specializirane kreditne institucije so lahko po predhodni odobritvi pristojnega organa izvzete iz uporabe zgornje meje prilivov, če sta njihovi glavni dejavnosti zakup in faktoring, pri čemer so izključene dejavnosti iz odstavka 4, ter če so izpolnjeni pogoji iz odstavka 5.

4. Za specializirane kreditne institucije se lahko po predhodni odobritvi pristojnega organa uporablja zgornja meja prilivov v višini 90 %, če so izpolnjeni pogoji iz odstavka 5 in če sta njihovi glavni dejavnosti:

- (a) financiranje nakupa motornih vozil;
- (b) izdaja potrošniških kreditov, kot so opredeljeni v Direktivi 2008/48/ES Evropskega parlamenta in Sveta o potrošniških kreditnih pogodbah.

5. Kreditne institucije iz odstavka 3 so lahko izvzete iz uporabe zgornje meje prilivov, kreditne institucije iz odstavka 4 pa lahko uporabijo zgornjo mejo, višjo od 90 %, če izpolnjujejo naslednje pogoje:

- (a) poslovne dejavnosti imajo profil nizkega likvidnostnega tveganja, pri čemer se upoštevajo naslednji dejavniki:
 - (i) časovni okvir prilivov je usklajen s časovnim okvirom odlivov;
 - (ii) kreditna institucija se na posamični ravni pomembno ne financira z vlogami na drobno;
- (b) na posamični ravni delež njihovih glavnih dejavnosti, kot so omenjene v odstavku 3 ali 4, presega 80 % skupne bilančne vsote;
- (c) odstopanja so razkrita v letnih poročilih.

Pristojni organi obvestijo EBA, katere specializirane kreditne institucije so izvzete oziroma za katere se uporablja višja zgornja meja, in zagotovijo utemeljitev. EBA objavi in posodablja seznam specializiranih kreditnih institucij, ki so izvzete oziroma za katere se uporablja višja zgornja meja. EBA lahko zahteva podporno dokumentacijo.

6. Po odobritvi pristojnega organa se lahko izvetja iz odstavkov 2, 3 in 4 uporabljajo tako na posamični kot na konsolidirani ravni v skladu s členom 2(3)(e).

7. Kreditne institucije določijo znesek neto likvidnostnih odlivov ob uporabi zgornje meje prilivov v skladu s formulo iz Priloge II k tej uredbi.

Člen 34

Prilivi znotraj skupine ali institucionalne sheme za zaščito vlog

1. Z odstopanjem od člena 32(3)(g) lahko pristojni organi za vsak posamezen primer posebej dovolijo uporabo višje stopnje priliva za nečrpane okvirne kredite in okvirne likvidnostne kredite, če so izpolnjeni vsi naslednji pogoji:

- (a) obstajajo razlogi, da se pričakuje višji priliv tudi v primeru kombinacije idiosinkratičnih in tržnih stresnih razmer nasprotna stranke;
- (b) nasprotna stranka je nadrejena oseba ali podrejena družba kreditne institucije ali druga podrejena družba iste nadrejene kreditne institucije ali je z zadevno kreditno institucijo povezana v smislu člena 12(1) Direktive 83/349/EGS ali član enake institucionalne sheme za zaščito vlog iz člena 113(7) Uredbe (EU) št. 575/2013 ali centralna institucija ali član mreže ali združne skupine, kot je navedeno v členu 10 Uredbe (EU) št. 575/2013;
- (c) če stopnja priliva presega 40 %, nasprotna stranka uporabi zadevno simetrično stopnjo odliva z odstopanjem od člena 31;
- (d) kreditna institucija in nasprotna stranka imata sedež v isti državi članici.

2. Če imata kreditna institucija in nasprotna stranka, ki je kreditna institucija, sedež v različnih državah članicah, lahko pristojni organi opustijo pogoj iz točke (d) odstavka 1, če so poleg meril iz odstavka 1 izpolnjena dodatna objektivna merila od (a) do (c):

- (a) ponudnik in prejemnik likvidnosti imata profil nizkega likvidnostnega tveganja;
- (b) obstajajo pravno zavezujoči dogovori in zaveze med subjekti v skupini v zvezi z okvirnimi krediti ali okvirnimi likvidnostnimi krediti;
- (c) profil likvidnostnega tveganja likvidnostnega prejemnika se ustrezno upošteva pri upravljanju likvidnostnega tveganja ponudnika likvidnosti.

Pristojni organi sodelujejo in se posvetujejo v skladu s členom 20(1)(b) Uredbe (EU) št. 575/2013, da ugotovijo, ali so dodatna merila iz tega odstavka izpolnjena.

3. Če so dodatna merila iz odstavka 2 izpolnjena, lahko pristojni organ ponudnika likvidnosti uporabi ugodnejšo stopnjo priliva v višini do 40 %. Vendar je za ugodnejšo stopnjo, višjo od 40 %, ki se uporablja na simetrični osnovi, potrebna odobritev obeh pristojnih organov.

Če se odobri uporaba ugodnejše stopnje priliva, ki je višja od 40 %, pristojni organi obvestijo EBA o rezultatih procesa iz odstavka 2. Pristojni organi redno spremljajo, ali so pogoji za take višje prilive še naprej izpolnjeni.

NASLOV IV

KONČNE DOLOČBE

Člen 35

Uporaba predhodnih pravil za bančna sredstva, za katera jamči država članica

1. Sredstva, ki so jih izdale kreditne institucije in za katera jamčijo enote centralne ravni države članice, se štejejo za sredstva stopnje 1 samo, če:

- (a) je bilo jamstvo dodeljeno ali odobreno za najvišji znesek pred 30. junijem 2014;
- (b) je jamstvo neposredno, izrecno, nepreklicno in brezpogojno ter krije neplačilo glavnice in obresti, ko zapadeta.

2. Če je dajalec jamstva enota regionalne ali lokalne ravni države članice, se sredstva, za katera jamči, štejejo za sredstva stopnje 1 samo, če se izpostavljenosti do take enote regionalne ali lokalne ravni države članice obravnavajo kot izpostavljenosti do njene enote centralne ravni države v skladu s členom 115(2) Uredbe (EU) št. 575/2013 in če jamstvo izpolnjuje zahteve iz odstavka 1.

3. Sredstva iz odstavkov 1 in 2 se še naprej štejejo za sredstva stopnje 1, dokler v zvezi z zadevnim izdajateljem ali njegovimi sredstvi velja jamstvo, kot je bilo po potrebi občasno spremenjeno ali nadomeščeno. Če se znesek jamstva v korist izdajatelja ali njegovih sredstev kadar koli po 30. juniju 2014 poveča, se sredstva štejejo za likvidna sredstva samo do najvišjega zneska jamstva, ki je bilo odobreno pred tem datumom.

4. Za sredstva iz tega člena veljajo iste zahteve, ki se v skladu s to uredbo uporabljajo za sredstva stopnje 1, ki predstavljajo terjatve do enot centralne, regionalne ali lokalne ravni države ali subjektov javnega sektorja iz člena 10(1)(c) ali terjatve, za katere ti jamčijo.

5. Če za kreditno institucijo ali njena sredstva velja sistem jamstva, se za namene tega člena celoten sistem jamstva obravnava kot jamstvo.

Člen 36

Prehodna določba za agencije za upravljanje slabih terjatev, ki jih financirajo države članice

1. Nadrejene obveznice, ki jih izdajo naslednje agencije za upravljanje slabih terjatev, ki jih financirajo države članice, se štejejo za sredstva stopnje 1 do 31. decembra 2023:

- (a) National Asset Management Agency (NAMA) na Irskem;
- (b) Sociedad de Gestión de Activos Procedentes de la Reestructuración Bancaria, S.A. (SAREB) v Španiji;

- (c) Družba za upravljanje terjatev bank v Sloveniji, kot je bila ustanovljena v skladu z Zakonom o ukrepih Republike Slovenije za krepitev stabilnosti bank (ZUKSB).
2. Za sredstva iz odstavka 1 veljajo iste zahteve, ki se v skladu s to uredbo uporabljajo za sredstva stopnje 1, ki predstavljajo terjatve do enot centralne, regionalne ali lokalne ravni države ali subjektov javnega sektorja iz člena 10(1)(c) ali terjatve, za katere ti jamčijo.

Člen 37

Prehodna določba za listinjenja na podlagi stanovanjskih kreditov

1. Z odstopanjem od člena 13 se listinjenja, izdana pred 1. oktobrom 2015, pri katerih so osnovne izpostavljenosti stanovanjski krediti iz točke (g)(i) člena 13(2), štejejo za sredstva stopnje 2B, če izpolnjujejo vse zahteve iz člena 13, razen zahtev glede razmerja med vrednostjo kredita in vrednostjo nepremičnine ter razmerja med kreditom in dohodkom iz točke (g)(i) člena 13(2).
2. Z odstopanjem od člena 13 se listinjenja, izdana po 1. oktobru 2015, pri katerih so osnovne izpostavljenosti stanovanjski krediti iz točke (g)(i) člena 13(2), ki ne izpolnjujejo zahtev glede povprečnega razmerja med vrednostjo kredita in vrednostjo nepremičnine ter razmerja med kreditom in dohodkom iz navedene točke, štejejo za sredstva stopnje 2B do 1. oktobra 2025, če osnovne izpostavljenosti vključujejo stanovanjske kredite, za katere se v času, ko so bili odobreni, ni uporabljala nacionalna zakonodaja, ki ureja omejitve razmerij med kreditom in dohodkom, in če so bili taki stanovanjski krediti odobreni kadar koli pred 1. oktobrom 2015.

Člen 38

Prehodna določba za uvedbo količnika likvidnostnega kritja

1. V skladu s členom 460(2) Uredbe (EU) št. 575/2013 se količnik likvidnostnega kritja iz člena 4 uvede, kot sledi:
- (a) 60 % zahteve glede likvidnostnega kritja od 1. oktobra 2015;
 - (b) 70 % od 1. januarja 2016;
 - (c) 80 % od 1. januarja 2017;
 - (d) 100 % od 1. januarja 2018.
2. V skladu s členom 412(5) Uredbe (EU) št. 575/2013 lahko države članice ali pristojni organi od kreditnih institucij, ki so pridobile dovoljenje v domači državi članici, ali podskupine teh kreditnih institucij zahtevajo, da ohranijo višjo zahtevo glede likvidnostnega kritja v višini do 100 %, dokler se v skladu s to uredbo v celoti ne uvede zavezujoč minimalni standard v višini 100 %.

Člen 39

Začetek veljavnosti

Ta uredba začne veljati dvajseti dan po objavi v *Uradnem listu Evropske unije*.

Uporablja se od 1. oktobra 2015.

Ta uredba je v celoti zavezujoča in se neposredno uporablja v vseh državah članicah.

V Bruslju, 10. oktobra 2014

Za Komisijo

Predsednik

José Manuel BARROSO

PRILOGA I

Formula za določitev sestave likvidnostnega blažilnika

1. Kreditna institucija uporabi formulo iz te priloge za določitev sestave svojega likvidnostnega blažilnika v skladu s členom 17.
2. Izračun likvidnostnega blažilnika: na dan izračuna je likvidnostni blažilnik kreditne institucije enak:
 - (a) znesku sredstev stopnje 1, ki se mu prišteje
 - (b) znesek sredstev stopnje 2A, k čemur se prišteje
 - (c) znesek sredstev stopnje 2B,od česar se odšteje nižji od spodaj navedenih zneskov:
 - (d) vsota (a), (b) in (c) ali
 - (e) „znesek presežnih likvidnih sredstev“, kot se izračuna v skladu z odstavkoma 3 in 4 te Priloge.
3. Znesek „presežnih likvidnih sredstev“ sestavljajo spodaj opredeljeni elementi:
 - (a) prilagojeni znesek nekritih obveznic, ki se štejejo za sredstva stopnje 1, ki je enak vrednosti vseh likvidnih sredstev stopnje 1 z izjemo kritih obveznic stopnje 1, ki bi jih imela kreditna institucija ob poravnavi (*unwind*) katerega koli zavarovanega posla financiranja, zavarovanega kreditnega posla, posla izmenjave sredstev ali posla z zavarovanimi izvedenimi finančnimi instrumenti, ki zapade v 30 koledarskih dneh od dneva izračuna in pri katerem si kreditna institucija in nasprotna stranka izmenjata likvidna sredstva na vsaj eni strani (*leg*) posla;
 - (b) prilagojeni znesek kritih obveznic, ki se štejejo za sredstva stopnje 1, ki je enak vrednosti vseh kritih obveznic stopnje 1 po odbitkih, ki bi jih imela kreditna institucija ob poravnavi katerega koli zavarovanega posla financiranja, zavarovanega kreditnega posla, posla izmenjave sredstev ali posla z zavarovanimi izvedenimi finančnimi instrumenti, ki zapade v 30 koledarskih dneh od dneva izračuna in pri katerem si kreditna institucija in nasprotna stranka izmenjata likvidna sredstva na vsaj eni strani posla;
 - (c) prilagojeni znesek sredstev stopnje 2A, ki je enak vrednosti vseh sredstev stopnje 2A po odbitkih, ki bi jih imela kreditna institucija ob poravnavi katerega koli zavarovanega posla financiranja, zavarovanega kreditnega posla, posla izmenjave sredstev ali posla z zavarovanimi izvedenimi finančnimi instrumenti, ki zapade v 30 koledarskih dneh od dneva izračuna in pri katerem kreditna institucija in nasprotna stranka izmenjata likvidna sredstva na vsaj eni strani posla;
 - (d) prilagojeni znesek sredstev stopnje 2B, ki je enak vrednosti vseh sredstev stopnje 2B po odbitkih, ki bi jih imela kreditna institucija ob poravnavi katerega koli zavarovanega posla financiranja, zavarovanega kreditnega posla, posla izmenjave sredstev ali posla z zavarovanimi izvedenimi finančnimi instrumenti, ki zapade v 30 koledarskih dneh od dneva izračuna ter pri katerem kreditna institucija in nasprotna stranka izmenjata likvidna sredstva na vsaj eni strani posla.
4. Izračun „zneska presežnih likvidnih sredstev“: znesek je enak:
 - (a) prilagojenemu znesku nekritih obveznic, ki se štejejo za sredstva stopnje 1, ki se mu prišteje
 - (b) prilagojeni znesek kritih obveznic, ki se štejejo za sredstva stopnje 1, k čemur se prišteje
 - (c) prilagojeni znesek sredstev stopnje 2A, k čemur se prišteje
 - (d) prilagojeni znesek sredstev stopnje 2B,od česar se odšteje najnižji od spodaj navedenih zneskov:
 - (e) vsota (a), (b), (c) in (d);
 - (f) 100/30 krat (a);
 - (g) 100/60 krat vsota (a) in (b);
 - (h) 100/85 krat vsota (a), (b) in (c).

5. Sestava likvidnostnega blažilnika po upoštevanju poravnave katerega koli zavarovanega posla financiranja, zavarovanega kreditnega posla, posla izmenjave sredstev ali posla z zavarovanimi izvedenimi finančnimi instrumenti ter uporaba zgornjih mej v skladu s členom 17 se določita, kot sledi:

a'' (prilagojeni znesek nekritih obveznic, ki se štejejo za sredstva stopnje 1, po uporabi zgornje meje)

= a (prilagojeni znesek nekritih obveznic, ki se štejejo za sredstva stopnje 1, pred uporabo zgornje meje)

b'' (prilagojeni znesek kritih obveznic, ki se štejejo za sredstva stopnje 1, po uporabi zgornje meje)

= $\text{MIN}(b, a70/30)$

pri čemer je b = prilagojeni znesek kritih obveznic, ki se štejejo za sredstva stopnje 1, pred uporabo zgornje meje

c'' (prilagojeni znesek sredstev stopnje 2A po uporabi zgornje meje)

= $\text{MIN}(c, (a + b'')40/60, \text{MAX}(a70/30 - b'', 0))$

pri čemer je c = prilagojeni znesek sredstev stopnje 2A pred uporabo zgornje meje

d'' (prilagojeni znesek sredstev stopnje 2B po uporabi zgornje meje)

= $\text{MIN}(d, (a + b'' + c'')15/85, \text{MAX}((a + b'')40/60 - c'', 0), \text{MAX}(70/30a - b'' - c'', 0))$

pri čemer je d = prilagojeni znesek sredstev stopnje 2B pred uporabo zgornje meje

PRILOGA II

Formula za izračun neto likvidnostnega odliva

NLO = neto likvidnostni odliv

TO = skupaj odlivi

TI = skupaj prilivi

FEI = v celoti izvzeti prilivi

IHC = prilivi, za katere se uporablja višja zgornja meja v višini 90 % odlivov

IC = prilivi, za katere se uporablja zgornja meja v višini 75 % odlivov

Neto likvidnostni odlivi so enaki skupnim odlivom, od katerih se odštejejo zmanjšanje za v celoti izvzete prilive, zmanjšanje za prilive, za katere se uporablja 90-odstotna zgornja meja, in zmanjšanje za prilive, za katere se uporablja 75-odstotna zgornja meja:

$$\text{NLO} = \text{TO} - \text{MIN}(\text{FEI}, \text{TO}) - \text{MIN}(\text{IHC}, 0,9 * \text{MAX}(\text{TO} - \text{FEI}, 0)) - \text{MIN}(\text{IC}, 0,75 * \text{MAX}(\text{TO} - \text{FEI} - \text{IHC}, 0, 0))$$
